

Dreptatea

SĂPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Jos comunismul! - Fără comunism!

Consider că cel mai important moment al Revoluției din decembrie '89, care a premers și a declanșat lovitura de stat ce i-a urmat, a fost acela în care zeci de mii de oameni au scandat în Piața Palatului „Jos comunismul!” și „Fără comunism!”. Fuga cuplului Ceaușescu și a celor mai abjecte slugi ale sale constituia un moment logic, previzibil în desfășurarea evenimentelor. Ei erau terminați, aruncați la lada de gunoi a istoriei. Soarta lor fusese pecetluită și nimeni și nimic nu-i mai putea scăpa de furia unui întreg popor umilit și batjocorit. Cineva trebuia să umple golul lăsat de ei și era pregătit pentru aceasta. Cu Gorbaciov la Kremlin și cu Iliescu la CC s-ar fi putut împinge utopia comunismului - fardat în chip grotesc asemeni unei prostituate ce întârzie să iasă la pensie - până la catastrofa finală. Slugile comuniste din eșaloanele 2 și 3, „marginalizate”, erau pregătite să acceadă la puterea pe care o râvneau de multă vreme. La puterea absolută, discreționară, de tip comunist, necontrolată decât de cel aflat în vârful piramidei, care, fără a fi primitiv în comportament și rudimentar în gândire așa cum a fost Ceaușescu, le putea asigura dominația politică în stat pe care urmau să o exercite liniștiți, în lipsa oricărei opoziții. Sistemul comunist era perfect compatibil cu această manieră de conducere. Când s-a strigat însă „Jos comunismul!” și „Fără comunism!”, cei care tocmai se pregăteau să preia puterea au trăit cu siguranță un moment de stupeoare. Și-au revenit însă rapid și, hotărâți să nu rateze cumva șansa singulară care li se oferise, au luat o decizie demențială declanșând măcelul care a urmat. În decembrie 1989, prin crimă, s-a instalat la conducerea României un regim criminal, care i-a succedat altuia la fel de

criminal. Nefericită țară, nefericit popor! Pentru ca acțiunea criminală să fie completă, desăvârșită, s-a încercat chemarea trupelor sovietice în România. Fără tancurile sovietice, comunismul nu ar fi înfestat niciodată pământul românesc, iar atunci când, împotriva voinței celor abia cocoțați la putere, s-a formulat opțiunea clară „Fără comunism!” era în ordinea firească a lucrurilor să fie chemate în ajutor aceleași tancuri. Doar faptul că între timp se schimbaseră fundamental contextul politic internațional a salvat poporul român de la încă o ocupație care s-ar fi executat „la cerere”. La cererea cui? O știm cu toții, am aflat-o chiar de la participanții direcți la evenimentele de acum cinci ani, iar cinismul cu care cel care neagă evidența ne întâmpină astăzi nu poate decât să ne îngrețoseze.

Astăzi, poporul român este mai dezamăgit decât au fost „emanații” cu cinci ani în urmă, când au înțeles că va fi imposibil să guverneze țara în cadrul și prin structurile regimului comunist. Treptat, treptat, cu perseverență diabolică, insensibili la durerile poporului și imuni la strigătele de disperare ale acestuia, au pus bazele statului neocomunist, o alcătuire hibridă, în care pe baza vechilor structuri au fost plombate câteva instituții ale democrației, ca elemente de fațadă, având un rol mai mult decorativ. Avem astăzi o sumedenie de partide politice, mult mai multe decât ar fi necesare, fără o ideologie proprie, lipsite de orice baze doctrinare, majoritatea create pentru a dilua forța celor cu adevărat reprezentative sau pentru a gravita în jurul PDSR-ului; avem un parlament bicameral care chiar dacă este altceva decât a fost Marea Adunare Națională, e dominat de neocomuniști

și de reprezentanți ai comunism-naționalismului extremist; avem presă liberă, dar supusă permanent la tot felul de atentate menite să-i sugrume libertatea; avem economie de piață care nu funcționează însă nici măcar ca una de iarmaroc; avem pașapoarte, dar ne lipsesc banii și vizele; avem dreptul să revendicăm orice, dar nu ne bagă nimeni în seamă.

Pe acest fond, structurile neocomuniste s-au consolidat, s-a produs restaurația mai întâi la vârf și apoi în eșaloanele inferioare, fosilele comuniste au fost reactivitate, iar puterea, adevărata putere, s-a concentrat aproape în întregime în mâinile unui singur om, exact așa cum se dorise în decembrie '89. De la puterea supremă emană toate deciziile politice importante, tot de acolo se împart privilegiile pentru cei loiali și devotați și pedepsele pentru cei rebeli sau șovăielnici și tot de acolo se trasează liniile generale de acțiune pentru consolidarea statului neocomunist. Iar faptul că în țările foste comuniste au revenit la putere, în urma alegerilor libere, foștii comuniști, transformați în socialiști, nu face decât să întărească încrederea comuniștilor români, care nu au părăsit niciodată puterea, că merg pe drumul cel bun și că viitorul va fi al lor.

După cinci ani, autorii loviturii de stat din decembrie '89, care mai sunt în viață și care nu au fost încă „marginalizați”, conduc autoritar țara și cu siguranță că seara, ghiftuiți după o masă copioasă, râgăie de plăcere și își răd în barbă gândind la plebea înfometată care avusese cândva năstrușnica idee să-i sperie scandând: „Jos comunismul!” și „Fără comunism!”.

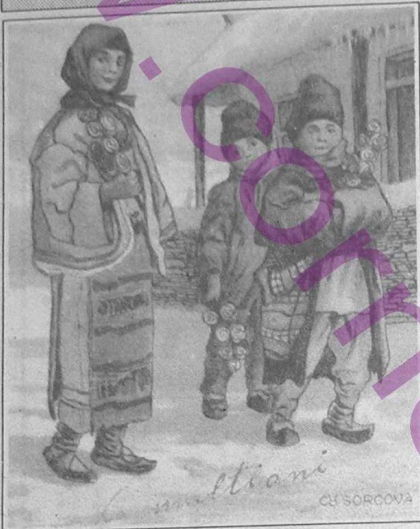
Maxima săptămânii:

"Planul întocmit irațional necesită pentru realizarea lui un timp de trei ori mai îndelungat; cel întocmit rațional un timp doar de două ori mai îndelungat" (din „Legile lui Murphy“)

EFEMERIDE: 22 - 28 decembrie (Undrea)

In perioada aceasta, pe 27 ale lunii, îl pomenim pe Sf. Arhidiacon Ștefan, care era dintre cei 72 de ucenici aleși de apostoli. În acea vreme creștinii trăiau ca frații; cei mai bogați își puneau averea la mijloc, încât toate erau de obște. După un timp au apărut neînțelegeri și păre între creștinii greci și cei semiți. Atunci apostolii au rânduit instituția diaconilor. Aceștia se ocupau

de chivernisirea averii, în toate ajutându-i pe episcopi și preoți. În fruntea diaconilor a fost așezat Ștefan. Iluminat de Sf. Duh, el predica Evanghelia cu atâta succes, încât atrase dușmănia rabinilor. Ei au instigat poporul spunând că Ștefan se abate de la Legea lui Moise, încât sfântul a fost ucis cu pietre; fiind astfel printre primii martiri ai creștinătății.

- 22.12.1877: Moare generalul Nicolae Golescu, mare patriot și om politic, fruntaș al revoluției de la 1848, apoi locotenent domnesc și prim-ministru.
- 23.12.1823: Se naște compozitorul, violonistul și dirijorul român Alexandru Flechtenmacher, cunoscut mai ales pentru muzica „Horei Unirii“.
- 24.12.1989: Folosind binecunoscutele metode ale dezinformării și diversivității, Securitatea, cu sprijinul Televiziunii lansează cele mai alarmiste zvonuri: teroriști în costume negre care trag din orice poziție, depozitul de sânge al Spitalului Fundeni aruncat în aer, colive din care apar pistoale, amenințări („de Crăciun în orice casă va fi un mort pe masă“) etc, toate cu scopul de a crea panică, de a face imposibilă organizarea politică.
- 25.12.1963: Se stinge din viață, la Paris, Tristan Tzara, inițiator al dadaismului, curent literar din familia avangardismului.
- 26.12.1406: Moare egumenul Nicodim, călugăr de origine greacă, venit în Valahia de la Muntele Athos, căruia i se atribuie întemeierea mănăstirilor Vodița, Tismana, Prislop.
- 27.12.1897: Se naște la Giurgiu Tudor Vianu, critic, istoric literar și estetician de mare valoare.
- 28.12.1872: Se dă în exploatare la București prima linie de tramvai cu cai, care lega Calea Griviței de Piața Sf. Gheorghe.

Dr. Mihnea DRAGOMIR

Cititorii întreabă, medicul răspunde

- Domnul Stelian Popa, în vârstă de 73 ani, din Suceava, suferind de gută, cu inflamații ale diferitelor articulații, însoțite de dureri destul de mari, se plânge și de jenă lombară și se întreabă dacă nu cumva este o afecțiune acută renală. Vă recomand să efectuați investigații de laborator, iar cu rezultatele să vă prezentați la cabinet pentru a stabili dacă nu cumva este o afecțiune renală însoțitoare a acestei afecțiuni.
- Doamna S.L. în vârstă de 54 ani din sectorul 4 București, se plânge de insomnie, oboseală cu slăbiciune musculară, lipsa poftei de mâncare, toate acestea după 2 săptămâni de febră, cefalee (dureri de cap), dureri de gât și tumefierea ușoară a ganglionilor cervicali (din jurul gâtului), fenomene care cedează la antitermice: aspirină, paracetamol, vitamina C, polidin 2 f. im./zi. Starea de astenie (de oboseală) permanentă, mai persistă încă după trei săptămâni de la cedarea fenomenelor. Nu este decât urmarea acestei stări gripale care cedează

- treptat și la consumul de citrice, alimentația cu legume crude (salate) și lichide indulcite, în special cu miere sub formă de ceaiuri și siropuri, pe lângă alimentația obișnuită. Reveniți pentru a discuta și restul de probleme de sănătate pe care le aveți.
- Stimată doamnă Olga Tintea, vă felicit pentru inspirația sau buna-știință cu care ați acționat în cazul arsurilor suferite de nepotul dvs în vârstă de 5 ani. Aplicarea de apă de la gheață pe locul arsurilor, până la transportul la Spitalul de copii Gr. Alexandrescu, a salvat viața copilului. Nu vă îngrijorați, sunt convinsă că sechelele care au rămas la nivelul cotului drept se vor corecta tot în acest spital, prin plastic de piele.
- Domnul Gore Ichimescu, pensionar, din Cămpeni, cu infecție fungică (ciupercă) a unghiilor de la mâini poate întrebuința fără rezervă Lamisil - cremă, pe care îl aveți. Seara după ce spălați bine mâinile, aplicați pe fiecare unghie crema, după care puneți mănuși făcute din pânză curată cu care dormiți pe parcursul nopții. Tratamentul durează cel puțin două săptămâni, după care reveniți la cabinetul nostru. Dacă puteți, rugați fratele să vă mai trimită un tub, pentru a-l avea la o eventuală reinfectare.

Dr. Maria VISSARION

COMUNICAT

Convenția Medicilor Democrați atrage atenția opiniei publice din România, acum când se implinesc cinci ani de la evenimentele sângeroase de la Timișoara, care au declanșat Revoluția anticomunistă din țara noastră, că o mare parte din dezideratele și idealurile inițiale încă nu s-au împlinit. Rămâne ca viitorul apropiat să ne dea răspunsul la multe necunoscute și să ne aducă în inimă și în case fericirea pentru care s-au jertfit martirii noștri.

Președinte,
Dr. George CALALB

ANUNȚ

Organizația Muncitorească Centrală a PNȚCD anunță membrii și simpatizanții săi că joi 22.12.1994, ora 17, la sediul central din B-dul Carol I nr. 34, corpul B, etaj 1, în sala de ședințe va vorbi dl. Dan Bodea - cercetător la Muzeul Satului pe tema: „Ideea de regalitate la români, în viziunea PNȚCD.“

Președinte, Secretar general,
Ion LAMBRU Vlad ROȘCA

PIERDERI

- Pierdut carnet student pe numele Foriș Clara. îl declar nul.
- Pierdut legitimație veteran de război nr. 153 și tichet RATB și metrou nr. 487964, pe numele Niculaie Marin. Le declar nule.

Cititorii săptămânalului „Dreptatea“ care doresc abonamente au următoarele posibilități:

a) Adresându-se redacției noastre din București, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel: 6504125, fax: 65046444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB. Se decupează talonul existent în publicație și însoțit de mandatul poștal care atestă plata se vor trimite pe adresa de mai sus.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTTR din țară, menționând că săptămânalul „Dreptatea“ figurează în catalogul RODIPET la poziția 2129.

Dreptatea

Secretar general de redacție
MIRCEA VLAD
Informații:
DAN BĂNICĂ

Șefi de departament:
OVIDIU PĂTRĂȘCANU: politic
ȘTEFAN CALIGA: internațional
IOAN FRÂNCU: sport
Fotoreporter:
ALEXANDRU MINEA
Corectură:
FLORINA DUDĂU
Secretariat:
MIHAELA MANOLACHE
Documentare:
CONSTANTIN CEACU
Departament publicitate și marketing:
MARIA CĂPĂȚĂNĂ
Difuzare: LUMINIȚA DAMIAN
Financiar, contabilitate:
ECATERINA BUCĂ

Correspondenți speciali:
SILVIA DUTCHEVICI
ADRIAN MIHAIL GRIGOROPOL
SUA și Canada
RADU PĂTRĂLĂGEANU
Germania
SERGIU KLEIN
Barcelona
Correspondenți teritoriale:
SORIN GRECU - Cluj
TICU CIUBOTARU - Galați
VIRGIL COSMA - Iași
TOMA EDUARD DINU - Iași
SIMION SANDU BORBEANU
Hunedoara

NICU VRĂNCEANU - Bacău
COSTEL IONESCU - Brașov
MĂLIN DUMITRIU - Alba
VASILE VASILICA - Alba
IONEL BOTEA - Caraș Severin
FLAVIU BREZEANU - Brăila
FLORIN RĂDULESCU - Vrancea
MIHAI ENCIU - Slobozia
GHEORGHE SIMIANU - Suceava
AUREL TEODORESCU - Argeș
MARIN TRĂSCĂ - Olt
DIANA MUNTEANU - Prahova
CĂTĂLIN POPESCU - Prahova
MIHAI BARBU - Valea Jiului
GHEORGHE TUDORAN - Arad
DANTE M.C. SEDAN - Timiș
PANAIT STĂNESCU-BELLU - Timiș
VICTOR PIETREANU - Teleorman
SORIN CUCUREZEAN - Teleorman
IOAN GAVRILĂ - Tulcea
MICU DAN GRIG - Bihor
Redacția și administrația: Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, tel.: 6504125, fax: 6506444, 70179, București, sector 1. Cont virament nr.: 4510501106 BCR filiala SMB.
Tehnoredactare computerizată:
Raluca Bobic, Anca Frescu,
Mihaela Ivan, Mariana Ioniiță
Tiparul executat la TIPOREX
Calea Plevnei nr. 114, sector 1,
tel: 637.71.96

CUPON DE ABONAMENT

1080
3510
7020
14040

1 lună
3 luni
6 luni
12 luni

Numele
Prenume
Adresă
Cod poștal
Localitatea
Județul

Suma de lei sa depus cu chit nr. _____ mandat poștal nr. _____ din _____ sau dispoziția de plată nr. _____

Conferința săptămânală a OMC

Invitatul ultimei reuniuni a Organizației Muncitorești Centrale a fost dl deputat Răsvan Dobrescu, care a prezentat pe tema: "Respingerea noului proiect de lege privind Codul Penal". Am consensat câteva fragmente din discursul dar concisul discurs al dlui Dobrescu: "In ziua de marți 13 decembrie am înregistrat pentru prima dată cinci succese în Camera Deputaților: Legea pensionării anticipate a trecut, deși dl Dan Marțian, liderul grupului parlamentar PSDR era împotriva votării în această formă. • Apoi s-a votat pentru ca avocatură să funcționeze bine și care este necesară făcută spre interesul cetățenilor în primul rând. • Cererea de ridicare a imunității parlamentare a dlui Raymond Luca a fost respinsă. • Legea pentru modificarea legii care prevede organizarea mitingurilor a fost de asemenea respinsă. In noua ei formă această lege organică era foarte restrictivă și îngreună astfel una din libertățile de exprimare ale cetățenilor. • Legea pentru modificarea codului penal și a codului de procedură civilă a fost respinsă deoarece această lege era practic o cârpeală. Un nou cod penal se poate realiza în patru-cinci ani. E drept și o lege pentru modificarea noului cod penal se impune. Inșă ea conține niște texte pe care noi nu le puteam admite nici în rupele capului. In aplicate presei, pentru infracțiunea de calomnie, normale. Inșă la noi democrația nu există încă și de aceea noi avem nevoie de o presă liberă. Ziariștii

români în proporție de 90% au luat condeiul de ziarist în mână după '89. Ei acum sunt în stadiul de calfe, așa cum în orice meserie există mai multe stadii de pregătire: ucenic, calfă, lucrător, meșter. Ei sunt acum a calfe și mai au multe de învățat. Ei deocamdată dau dovadă de lipsă de pregătire, chiar de incultură. Nu totdeauna își verifică informațiile. Va trece mult timp ca ei să ajungă la stadiul de meșter. Dacă mai vine și guvernul cu legi care să-i pedepsească foarte dur, atunci putem spune că libertatea presei se pierde".

dl deputat Răsvan Dobrescu s-a referit apoi la faptul că tendința țărilor democratice este de a micșora pedepsele, nu a le îngreuna așa cum au procedat actualii guvernanți, prin mărirea acestor pedepse arătând-se la distrugerea personalității umane. D-sa a arătat în continuare: "Pe noi trebuie să ne preocupe persoana infractorului nu numai în perioada de detenție ci și în perioada de reintegrare în societate. Prin studii de specialitate s-a arătat că perioadele prea mari de detenție duc inevitabil la neadaptarea în cadrul societății. De aceea noi am respins această lege (privind Codul Penal n.n.). Dl. Dobrescu a relatat apoi filmul votării legii pentru modificarea codului penal, faptul că deputații PSDR și PER de Arad au votat surprinzător în favoarea legii. "Am ținut să vă dau această veste bună, fiindcă este una din puținele vesti de acest fel care vin din Parlament. Sigur, PSDR-ul poate înainta din nou spre vot această lege în sesiunea următoare, înșă

O.P.

47 de ani de adevăr exilat și 5 ani de adevăr confiscat

Joi, 15 decembrie, în ajunul împlinirii a cinci ani de la începerea răscoalii anti-comuniste române, Fundația Culturală "Memoria" și Organizația Tineretului Universitar Național Tărănesc Creștin Democrat au organizat o întâlnire având două teme-simbol: "47 de ani de adevăr exilat" și "5 ani de adevăr confiscat".

Intrunirea a fost deschisă de dl Marius Bostan, președintele OTUNȚCD, care, a declarat, printre altele, că scopul manifestării este de a rememora împreună ultima perioadă de întinerire roșu". In continuare, a luat cuvântul scriitorul și medicul Banu Rădulescu, președintele Fundației "Memoria", care a explicat că acțiunea de a reînprospăta memoria colectivă se impune în primul rând datorită hiatusului produs de către propaganda comunistă vreme de 45 de ani. La 30 decembrie 1947 a început o crimă împotriva țării noastre, rupându-se o tradiție milenară. In încheiere, dl Banu Rădulescu a subliniat că multe nu se puteau face fără Rege, dând ca exemplu faptul că actul de la 23 august nu se putea face de nici un politician dacă nu l-ar fi avut alături pe M.S. "Fără prezența Regelui Mihai I s-ar fi ales praf și pulbere de actul de atunci, act care a salvat țara de la un

dezastru". In intervenția sa, dl dr. Nicolae Constantinescu a scos în evidență faptul că "neamul nostru a avut ca piloni de susținere vrednicia, respectul față de familie și față de avuția dobândită prin muncă, cinstirea regelui și frica de Dumnezeu. Toți acești piloni au fost supuși unei prigoane sistematice din partea regimului comunist. In ciuda acestei prigoane am supraviețuit. Din păcate înșă, prețul acestei supraviețuiri, pentru mulți concetățeni ai noștri, a fost pierderea acestor temeieri. România nu era o țară oarecare, iar cei din jur priveau de jos în sus la ea. După 45 de ani de comunism și alți 5 ani de comunism mascat, am ajuns o țară împovărată de griji, cu o populație împovărată de griji, lipsită de perspective, umilită economic, cu o istorie desconsiderată, care îngăduie omărarea și schingiuirea filior ei, așa cum se întâmplă astăzi cu Ilie Ilășcu. Instituționalizarea omului-unealtă și a femeii-reproducător, cea mai mare ocară adusă neamului nostru, a zămislit reacția din decembrie 1989 și care ar fi putut fi începutul unei revoluții autentice. Din nefericire, încă de atunci a început restaurația comunistă".

se pot spune încă și că în statul actual totul este politic deși de multe ori se afirmă contrariul.

"Astăzi, mai mult ca oricând, avem nevoie de armonie. Cândva, garantul acestei armonii și așa ar fi și în ziua de astăzi. Nu se vrea înșă o Românie europeană și demnă. 45 de ani de comunism nu i-au șters totuși memoria istorică" - a declarat dl prof. univ. Gh. Ceaușescu.

In încheiere, a vorbit d-na Marilena Rotaru, care, subliniind însemnătatea jertfei tinerilor din decembrie 1989, a declarat: "De cinci ani, vorbim liber și aceasta pentru că au ieșit ei cei mulți atunci pe stradă strigând Vom muri și vom fi liberi!" "Adevărul exilat în 30 decembrie 1947, precum și cel din decembrie 1989 continuă să rămână și azi tot așa". In continuare, d-sa l-a invitat pe dl prof. univ. Ion Zamfirescu, fost profesor al M.S. Regelui, care a depănat amintiri despre adolescentul Mihai I.

In finalul întâlnirii s-a vizionat documentarul "Măntuiește, Doamne, poporul Tău", realizat de Marilena Rotaru și în care erau amintite momentele de mare emoție prilejuite de vizita Majestății Sale din 1992.

Marilena Rotaru

Dan BĂNICĂ

Organizația Muncitorească Centrală a PNTCD a fost unul dintre sponsorii „Pomului de Crăciun”

In întâmpinarea sărbătorii nașterii Domnului, Comitetul de binefacere "Icoana" a organizat sâmbătă, 17 decembrie, la Teatrul Bulandra (sala Studio), un spectacol de datini românești, colinde, recitări de poezie și muzică instrumentală susținut de copii de la școala nr. 21 și corul "Plai românesc" al Școlii nr. 28. Și-au dat concursul, de asemenea, actorii Alexandrina Halic, Marcel Iureș, Anca Sigartău, Marian Rălea, Dragoș Păslaru, Răsvan Ionescu și Mihai Cafrița. Organizatorul și prezentatorul spectacolului a fost părintele Ion Popescu, parohul Bisericii Icoanei și animatorul Comitetului de binefacere.

Cu această ocazie, s-au împărțit daruri copiilor din donații primite de la mai multe firme, precum și din partea unor organizații de binefacere din țară și străinătate. Printre donatori se numără și Organizația Muncitorească Centrală a PNTCD.

La spectacol au fost prezenți P.S. Vincentiu, vicar patriarhal, reprezentanți ai ambasadelor Elveției și Marii Britanii, dl Ion Lambru,

președintele O.M.C. și A.S. principesa Monica-Valeria de Habsburg-Hoenberg, președinta Societății de binefacere "Pro-Humanitate", care a venit în România cu daruri și ajutoare pentru 300 de copii sărmani.

După terminarea spectacolului, dl Ion Lambru a salutat-o pe A.S. principesa Monica de Habsburg-Hoenberg în numele Organizației Muncitorești Centrale a PNTCD. In final, A.S. principesa Monica de Habsburg-Hoenberg a ținut o conferință de presă în cadrul căreia a dat amănunte în legătură cu fundația de caritate pe care o conduce și a cărei activitate, în proporție de 80% este destinată copiilor din România, restul fiind îndreptat către zona vestică a continentului. Întrebată de noi pentru ce a ales cu precădere România, A.S. principesa a răspuns că a fost atrasă de România deoarece această țară și mai cu seamă copiii ei au un farmec aparte. (B. Dan)

PROTEST

Conducerea Organizației de Elevi PNTCD a aflat cu uimire din zierul Evenimentul Zilei că eleva Camelia Magdan din Bacău a fost exmatriculată timp de 5 zile, datorită unui articol scris în săptămânalul "Viața băcăuană". Uimirea noastră este cu atât mai mare cu cât, nu cu mult timp în urmă, o altă elevă, Anememarie Firan, era "preparată pe altarul democrației originale" datorită unui fapt asemănător.

Ne exprimăm indignarea și revolta față de acei profesori care se cred de neflocuit, care uită că în România este "totuși" democrație. Aceasta este o consecință a indiferenței Ministerului Învățământului față de abuzurile semnalate în presă. Dacă și acum Ministerul va tăcea, aceste abuzuri vor continua. Până când, dragi tovarăși?

Cerem ca Ministerul Învățământului să-și precizeze poziția față de aceste fapte, precum și față de altele, trecute sub tăcere și să ia măsurile necesare.

OEPNTCD se solidarizează cu curajoasa elevă din Bacău și o asigură de tot sprijinul său.

Președinte OEPNTCD,
Raul TOMA

Retrovizor Retrovizor

Luni 12 decembrie ● Mitingul-maraton de la Reșița continuă; este stabilit programul de acțiune pentru perioada următoare: continuarea manifestației până la sosirea premierului, blocarea stației CFR Caransebeș, greva foamei. La conferința de presă a PNȚCD s-a oferit soluția pentru rezolvarea crizei de la Reșița: demisia guvernului. Simplu, ca bună ziua! ● La Vladicaucuz au început convorbiri de pace rusocecene; pe câmpul de luptă se semnalează primele confruntări. ● În Miami are loc o întâlnire la vârf a conducătorilor tuturor statelor americane, cu excepția Cubei; se preconizează constituirea unei piețe comune care ar cuprinde ambele continente și 850 milioane de locuitori. Producători și cumpărători. Uniunea Europeană va fi un copil pe lângă ea! ● PD introduce în Camera o moțiune de neîncredere în guvern.

Marți 13 decembrie ● A plecat la ceas de seară spre Reșița, primul ministru, însoțit de atot-puternicul Hrebenciuc și de neica-nimeni D-tru Popescu și C. Dumitru. Reșițenilor li se pregătește ceva ● Moțiunea, iscălită rapid de 165 de parlamentari, a fost depusă la secretariat. ● S-a respins ridicarea imunității parlamentare a d-lui Raymond Luca; în meciul Parlament-Guvern, scor 1-0! ● Camera Deputaților a aprobat legea pensionării anticipate. ● Senatul, la rândul lui, respinge proiectul guvernamental de modificare a Codului Penal. Separația puterilor se manifestă cel mai bine în zilele de 13! ● Bill Clinton îl invită la Casa Albă pe președintele Jelev; Cineva, în Cotroceni, moare de invidie.

Miercuri 14 decembrie ● După 9 ore de discuții, la Reșița s-a reușit întocmirea unui protocol; sunt acceptate toate doleanțele sindicalistilor; premierul Văcăroiu a ieșit puternic mototolit și cu banii luați. ● PL'93 inițiază o interesantă reuniune: „Criza Opoziției sau opoziția la criză”. ● Curtea Constituțională infirmă legalitatea taxei asupra trecerii frontierei; să vezi și să nu crezi! ● Guvernul mai obține 150 mil. dolari din străinătate, pentru a-și cârpi găurile; mai departe, turcul de român plătește. ● Un grup de studenți protestează în fața ambasadei Rusiei contra invadării Ceceniei. La Vladicaucuz, rușii rămân singuri la convorbiri, cecenii plecând acasă, între tancurile rusești.

Joi 15 decembrie ● Sindicatele Petrom au organizat o grevă de avertisment de 2 ore, indicu că sindromul Reșița afectează toată economia. Inclusiv SNCFR-ul, ai cărui sindicaliști manifestează în fața Ministerului Transporturilor, amenințând și ei cu greva. ● Senatul, revenit cu picioarele pe pământ, a redus indemnizațiile demnitarilor și parlamentarilor; dar nu prea mult, să nu sărăcească bieții oameni. ● Liderii CDR au decis s-o sprijine și să devină coautorii Moțiunii de neîncredere inițiată de PD. ● Societatea „Elvila” a tânărului liberal Cataramă, pe primul loc în topul întreprinderilor mici și mijlocii. ● Mărinimos, Elfin acordă 48 de ore cecenilor înainte de a ordona asaltul.

Vineri 16 decembrie ● La cinci ani de la declanșarea revoltei de la Timișoara, M.S. Regele Mihai adresează un mesaj locuitorilor orașului-martir. ● ALTAR cere președintelui Iliescu să nu viziteze Timișoara; acesta se mulțumește cu un mesaj,

scutindu-i pe timișorenii de zămbetul său larg. Tot el, în persoană, se prezintă la comisia care cercetează evenimentele din decembrie '89, pentru audieri. ● Țăranii din Dolhești (Suceava) s-au deplasat din nou la prefectura Iași, revendicându-și pământurile străbune; dar cât timp acolo taie și spânzură un anume Gălea și un oarecare PDSR, slabă nădejde de dreptate. ● Datoriile țării în străinătate au ajuns la 6,3 miliarde dolari; cu Văcăroiu-n frunte, vom avea victorii multe!

Sâmbătă 17 decembrie ● PL'93 la un pas de ieșirea din Convenție,

mâzul liberal nu suportă șeaua și vrea s-o ia singur pe arătură, în calea lupilor care abia îl așteaptă. ● Elfin îi cere lui Dudaev să se întâlnească cu o delegație rusă pentru a evita războiul. ● Casa Albă, din nou ținta gloanțelor. ● Coreea de Nord anunță că a doborât un elicopter american; americanii declară că aparatul s-a rătăcit. Oricum, el se află în mâinile comunistilor, care vor mai obține un reactor atomic în schimbul lui.

Duminică 18 decembrie ● La Reșița continuă demonstrațiile, de data asta cerându-se demisia directorului UCMR; guvernul s-a bucurat prea

devreme. ● S-a întrunit Consiliul Național al PDAR care consideră posibilă câștigarea alegerilor locale și a celor parlamentare. Un SF cu subiect agrar. ● După ce a rezolvat problemele industriei reșițene, D. Popescu revine de la Lisabona unde a semnat Tratatul Cartei Energiei. Bulgarii s-au prezentat în număr mare la al treilea scrutin de după revoluția lor. ● Ex-președintele SUA, J. Carter a sosit la Saraiievo pentru a aduce pacea. ● Rușii bombardează periferiile orașului Groznîi.

H. ORNIC

De la Baltica la Marea Neagră

Influenta revistă Foreign Affairs (septembrie/octombrie 1994) publică un excelent eseu - **Proba de TURNESOL BALTICA** - al lui Carl Bildt, până recent prim-ministru al Suediei, o personalitate de mare prestigiu în Europa de astăzi.

„Mai mult decât oriunde în altă parte a fostului imperiu sovietic, politica Rusiei față de statele Baltice va fi proba de turnesol privind noua sa direcție politică, ...va arăta adevărata natură a angajamentelor Rusiei de a respecta normele și principiile internaționale. Dacă Moscova acceptă pe deplin independența statelor Baltice și respectă în totalitate drepturile lor, putem fi siguri că Rusia a intrat în familia națiunilor. Iar dacă Rusia pune la îndoială suveranitatea lor și le subminează independența, aceasta va indica faptul că Rusia s-ar putea din nou să devină o amenințare pentru sistemul internațional.”

Carl Bildt cere Uniunii Europene să-și exercite abilitatea de a continua procesul de integrare a acestor state și de menținere a unor relații de lucru cu Rusia.

Realizarea securității celor trei țări oferă Statelor Unite ocazia de a-și arăta dispoziția și abilitatea de a influența Rusia și de a contribui la noua ordine de securitate în Europa Centrală și de Est.

Referindu-se la istoria acestor țări, Carl Bildt arată că Estonia și Letonia au ajuns independente, iar Lituania și-a recăpătat independența în 1917 prin căderea Rusiei țariste.

Apoi: „În primăvara și vara lui 1939, Stalin era gata să se alătore oricărei grupări care i-ar fi facilitat ocuparea Țărilor Baltice, inclusiv Finlanda și estul Poloniei. Puterile occidentale au refuzat, dar Hitler a fost de acord; Pactul Molotov-Ribbentrop din 23 August 1939 a pecetluit soarta Țărilor Baltice.”

Constatăm că și analistul suedez uită să menționeze aici și România. Basarabia și Nordul Bucovinei au fost victimele aceluiași pact criminal.

Carl Bildt scoate în evidență faptul că cele trei țări au o istorie diferită de a altor foste republici sovietice, că „până târziu în anii '50, zeci de mii de baltici și-au pierdut viața în luptele de partizani, puțin cunoscută chiar și acum, împotriva ocupațiilor sovietice”.

Desigur, dacă ar fi mai bine cunoscută în lume opoziția poporului român față de ocupația sovietică, suferințele, tragediile românilor din Basarabia și Nordul Bucovinei, atunci nu s-ar trece peste faptul real că prin Pactul Stalin-Hitler s-au rupt din trupul României aceste teritorii.

Carl Bildt subliniază faptul că două probleme au grevat relațiile cu Rusia: retragerea trupelor și statutul imigranților ruși.

Trupele rusești au fost retrase începând din vara lui 1992. Ultimul soldat rus a părăsit Lituania în august 1993, iar în august 1994 Letonia și Estonia (acordurile din 30 aprilie și 26 iulie 1994). O excepție: stația de pre-avertizare asupra rachetelor din Letonia, care va mai fi utilizată de Rusia încă patru ani. Pe bună dreptate, Carl Bildt spune că aici este o victorie a principiilor de drept internațional, care prevăd că „trupele străine trebuie să nu fie niciodată prezente pe teritoriul unei țări independente fără consimțământul explicit al țării respective”. În același spirit se impune și retragerea armatei a XIV din Tiraspol.

În privința minorităților ruse - Lituania, unde imigranții ruși nu au fost numeroși, le-a acordat cetățenia. Estonia și Letonia au suferit o ocupație demografică lungă vreme. Înainte de război, minoritatea rusă reprezenta sub 10%. Astăzi s-a ajuns ca orașe precum Narva, cândva locuită în proporție de 95% de letoni să aibă peste 90% ruși.

După o lungă „curățenie etnică” în cele două țări,

numărul rușilor imigranți reprezintă aproape jumătate din populație. Cele două țări au acordat cetățenie automat, indiferent de naționalitate, tuturor descendenților din cetățeni care au trăit înainte de război pe teritoriul lor. Cu imigranții ruși - mai dificil!

La Tallin și la Riga s-au stabilit criterii pentru cetățenie, inclusiv un anumit număr de ani de rezidență, o declarație de loialitate față de stat, o cunoaștere minimă a limbii locale. Carl Bildt arată: „Nici unul dintre aceste criterii nu este neuzual în practica internațională și nici combinarea lor. Mai mult, stabilirea de standarde pentru cetățenie prin cerințele de limbă este o cale de a elimina izolarea etnicilor ruși și de a le îmbunătăți perspectivele, cel puțin pentru o reintegrare parțială.”

„Imigranții ruși - spune Carl Bildt - nu-i o surpriză, au altă opinie”. Și ei sunt victime ale regimului sovietic, iar pierderea egalității cu localnicii îi dezamăgește și îi îngrijorează.

Soluții de bun simț și adaptare psihologică la situație se cer ambelor părți. Autorul apreciază că prin legile din iulie 1993 (Estonia) și iulie 1994 (Letonia) chestiunea va fi rezolvată gradual.

Ideea „vecinătății apropiate” este respinsă foarte limpede de către Carl Bildt. „Aceasta este o problemă care a atras deja Rusia în situația pre-război în două foste republici - Transnistria”) (aria de la est de râul Nistru) în Moldova și în Tadjikistan, în Asia Centrală. Este important ca Occidentul să facă o distincție clară între o preocupare legitimă a Rusiei pentru conaționali săi de peste hotare și proiecte care ar putea conduce la aventuri neo-imperialiste și revanșiste de cea mai rea teapă.”

Se respinge și tendința unor cercuri din Rusia de a promova dubla cetățenie printre rușii din țările vecine. Consiliul Europei, încă din 1963, a adoptat o Convenție privind reducerea naționalității multiple.

Se sugerează, totodată, necesitatea unei abordări tolerante și generoase față de imigranții ruși. „Doar Rusia trebuie asemenea să accepte ca atunci când sunt implicate drepturile omului nu există nici o „vecinătate apropiată” rusească și nici o „vecinătate îndepărtată” europeană sau americană, ci doar o preocupare obișnuită exprimată prin reguli obișnuite protejate de instituții obișnuite”.

Carl Bildt subliniază importanța Statelor Unite în sprijinul independenței acestor țări. Cuvintele președintelui Clinton (Riga, iulie 1994): „Vom fi cu voi, vă vom ajuta, vom fi parteneri astfel ca națiunile voastre să poată fi de-a pururea libere” - „vor răsună în urechile balticilor zeci și zeci de ani de-acum înainte” - spune Bildt.

Pornind de la principiul dreptului internațional și de la interesele generale, atât ale Rusiei cât și ale Țărilor Baltice, Carl Bildt subliniază ajutorul pe care îl dă Occidentul cercurilor democratice din Rusia prin modul în care a promovat și protejează independența Țărilor Baltice.

Studiul lui Carl Bildt prezintă, cum se vede, un interes deosebit pentru România, pentru poporul căreia urmările sinistrului Pact Molotov-Ribbentrop urmează abia de-acum încolo să fie eliminate.

Liviu PETRINA

*) Transnistria - chiar prin numele său își spune apartenența la spațiul românesc

Crăciunul - pecetea ființării noastre ca neam...

Crăciunul este putința istoriei de-a inspică „întru cerime”. În această zi bine-cuvântată și sfântă, în liniștea căreia corurile îngerești cântă imnuri de laudă, în această zi tainică omul nu se cuvine să grăiască. Acum nu se poate vorbi, numai ruga. Și colinda este o rugă la fereastră de lumină...

Nașterea nașterilor adeverează istoria și înseninează trăirea, le umple cu răsărit, le fluidizează cu arome de rai: cunoașterea în iubire arătată, întrupată, jertfită, înălțată.

Crăciunul înseamnă deschiderea porților împărătești și intrarea în împărăția cea veșnică... Și colinda-colier este firea urcândă spre Dumnezeu pe căi nevăzute-văzute, pe cărări d-aurite, nouă-dovedite...

Crăciunul este capătul iernii, îngroparea viscolului și viscolirii, vremea tămăduirii în plinătatea de rouă: „Și acum văd ochii mei / Văd magnificența Pruncului / Trăind întunericul peșterii / Și punând Luminii tron / Și cântecul corn de slavă...”

Crăciunul este îmbrățișarea timpului cu Marele Timp: „Cerule și Pământul / Cântă împreună...” Imbrățișarea, după atâta amar de suferințe, grozăvia durerii și a rupturii nevoia Feocioară născând / Dragostea cerească înrămând / Mirabila Sământă / A marelui Timp / Și a veacului / Nespusa / Mult dorită / Cunună!

Crăciunul este începutul lacrimării întru bucurie și speranță „trup sclipindu în fânărie iesle...” Este pipăirea rodului de visare și căutare a proorocilor, este împlinirea așteptării în atâta amar de vreme și frământare... Este atâta nor de limpezime la poarta istoriei albite de nevinovăția „scorbortă”: „La poartă la Tarigrad / Șede un fiu de împărat / În căruța răzimat...”

Crăciunul este sfârșitul arșitei, a deșertului

ucigător și „prăbușirea” în imensitate de vie: „Eu sunt via și tatăl meu este vierul...” Înțelepciunea începe, rouează în hotarele trăirii, iar priceperea este cântare în limba, în limbă înălțată în iesle - minune...

Crăciunul este sfârșit și început: „Zori-zorie / Nouă mântuire / Nouă regărire / În veci pomenire.” Singurul împărat ce s-a arătat în hotarele firii pentru ca „clipirea” să fie stea pe bolta eternității. S-a arătat spre a doborî frica și a încremeni Absolutul într-o istorie băntuită de stafii, de strigoi. Și după ce mă voi duce și vă voi pregăti un loc, mă

voi întoarce și vă voi lua cu mine, ca acolo unde sunt eu, să fiți și voi”. Din margarine se aude glas pentru ca mărginitul spre acolo să acceadă. Dacă trăiește capul, trăiește și corpul. Și corpul se înalță în nemărginile luminii: sub miremele debordării de logos ne creștem și ne ațintim spre viață perpetuă: Bucură-te Marie, Domnul e cu tine: / Tu vei fi mamă a celui ce vine! / Tresare vergura din rugăciune, / Ea nu pricepe tainica minune: / Dar Domnul vrea, și ea se închină!”

În noaptea tainică din Viflaim au cântat două coruri: îngerii curățî din ceruri și păstori de pe Pământ. Din cântarea sufletelor curate și a inimilor bine voitoare a răsărit mărirea lui Dumnezeu și pacea oamenilor. Neamul românesc este un neam de păstori care tinde spre împărăția Marelui Păstor care este tihnă, armonie, împăcare, dulce glas doinire. Istoria este dăltuită cu zori și româniea lor le este menire dacă nu va ieși din spații de colindă, de rugă și slavă. Prin nașterea nașterilor natura omenească se modifică și evoluează: în spatele ei și în miezul ei se arată omul transcendent, omul spiritual care domină Pământul prin stăruire în hotare de cer. Contrar lucrului în sine, Kantian omul transcendent se mișcă și acționează în această fire ca parte de lumină, ca parte de logos, ca sete nestăvilită de absolut. De fiecare dată când s-a depășit pe sine și s-a ridicat mai presus de sinele conceput exclusiv ca o ființă fiziologică sau naturală a trebuit să se regăsească pe malurile Iordanului sau spre ținuturile de apă vie ori spre tărâmurile tinereții fără bătrânețe să fie zbor, dorire...

Tragedia omului vremelnice este ștearsă de misterul betlemic și de cântarea Golgoței. Nașterea și jertfa anunță nevoia de nuntă. Și neamul românesc spre ținutul Betlemului cată și în cuvinte-rugă-colind se revarsă...

Dan BODEA

La Timișoara un securist ne crede proști

Cu puține zile în urmă, la (ceea ce a mai rămas din) televiziunea locală TVT'89, a fost adus în fața telespectatorilor, unul din capii sinistrei Securității timișorene, în cadrul unei așa zise emisiuni în direct, privitorii fiind invitați să sune la două numere de telefon și să-l ia la bani mărunți pe actualul patron de la Bazar-Orient, în legătură cu evenimentele din decembrie 1989 de la Timișoara...

Nu mai că n-a fost deloc așa... Sutele de telespectatori care au reușit să prindă faimoasele numere veșnic ocupate s-au trezit cu întrebările notate pe niște peticele de hârtie din care spre finalul emisiunii, redactorul a spicuit vreo două-trei, pe care le-a prezentat nonșalantului său interlocutor. Și, cu asta, basta!...

Trebuie să precizăm că aproape o oră și jumătate, cât a durat „dialogul”, redactorul TVT'89 a citit pasagii din ultimul raport al SRI prezentat în fața parlamentului (cu privire la evenimentele de la Timișoara din decembrie 1989) și fostul mahăr al Securității timișorene răspundea gales: asta, da! asta n-a fost așa! (Da, ați citit bine: tov. Radu TINU, și-a permis să nu fie de acord cu unele ziceri ale fostului coleg de breaslă, Virgil MĂGUREANU).

Câteva concluzii (fanteziste) se pot reține din ceea ce a „dezvăluit” fostul patron al fabricii de tocat oameni din Bd-ul Leontin Sălăgean:

1. - Securitatea (draga de ea!) nu a fost în nici un fel implicată în evenimentele din Decembrie 1989 de la Timișoara. Cine a tras în manifestații?... ALȚII! Armata, miliția, activiștii p.c.r. sau

chiar turiștii veniți puzderie în Moskviciuri. Securității nici nu aveau arme că le predaseră iute când a început tevatura...

Redactorul TVT'89 a tăcut mălc! (deși cu patru ani în urmă susținea că a fost în prima linie la revoluție!). Să nu fi văzut haitele de indivizi cu petlițe albastre și kalașnikoave atârinate de gât, tropăind în fața Consiliului Municipal și al Județului p.c.r.?

2. - Televiziunea Jugoslavă a fost cea care în principal a incitat, prin programele sale, vizionate și în Banatul Românesc, la revoltă... dixit oracolul securității.

O minciună mai mare nici că se putea. Încât ne-a fost teamă că a doua zi consulul jugoslav la Timișoara va protesta energic. Dar, nimic! Așa cum nimic n-a zis nici dl. Sergiu MIAT, redactorul TVT'89, deși tot Banatul știa și știe că televiziunea sârbă n-a zis păs, despre situația din România, până la 18 decembrie 1989. Cea care încă de la începutul anului '89 a început să demaște, da să DEMAȘTE, ororile securității, frigul și foamea cu care ne decima clanul țiganului din Tătărăi, a fost televiziunea maghiară prin a sa emisiune săptămânală PANORAMA, numai tov. Radu TINU n-a văzut nimic!...

3. - Incitatorul nr. 1 al evenimentelor de la Timișoara a fost pastorul, de religie reformată, Laszlo Tökes.

Iarăși minciună sfruntată! Pastorul maghiar a fost unicul care s-a ridicat împotriva dărâmării satelor din R.S. România și în special a celor cu populație preponderent ungu-

rească. Nici un popă ortodox, catolic, penticostal sau de altă închinăciune n-a zis nimic, când buldozerele ceaușiste sfărâmau agoniseala și locul de căpătâi al unor țărani nevinovați, numai acest hult Laszlo Tokes cu riscul vieții sale și al soției cu copilul în pântec a filmat scene de coșmar și le-a trimis televiziunii maghiare - singura care de altfel a acceptat să le dea pe post pentru ca niște creduli occidentali să vadă părul lupului sub blana de oaie.

Abia după 18 decembrie 1989, televiziunea jugoslavă a trimis la Timișoara operatori de înaltă clasă care au imortalizat pe bandă video tot șirul de evenimente din capitala de pe Bega, până dincolo de finele lunii ianuarie 1990, adică până au încetat împușcăturile...

Să fi uitat redactorul TVT'89 că datorită televiziunii jugoslave, timișoreni - și nu numai ei - au putut vedea, camera de tortură cu tot arsenalul ei, din subsolul securității, - unde a muncit și tov. Radu TINU?... (O femeie din mulțime a făcut un atac de isterie când a zărit alături de ea, pe cel care cu câteva zile înainte o prelucrase în chiar încăperea în care intrau!)

TVT'89 a promis că va mai realiza emisiuni în direct pe tema evenimentelor de la Timișoara din decembrie 1989...

Le așteptăm cu interes! Numai, că le-am vrea cu adevărat în direct. Că cea de care am vorbit a fost mai mult o directă în obrazul nostru...

N. NUȚULESCU

Bucovina a fost sărbătorită la Chicago

La 26 noiembrie, Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat din localitate, în cadrul unui program cultural patriotic a organizat sărbătorirea celei de a 76-a aniversări a revenirii Bucovinei în granițele firești ale României, la 29 Noiembrie 1918. Programul a început în sunetele imnurilor Statelor Unite ale Americii și României. A continuat cu recitarea de poezii specifice evenimentului și cântece patriotice. Poeții Cristian Petru Bălan și George Teslaru Machedon au citit din propriile creații. Domnișoara Angelica Tisler a interpretat la pian 2 piese folclorice, bine primite de auditorii. Publicul a ascultat cu mult interes conferința D-lui Nicolae Manolescu președintele P.N.Ț.C.D. secția Chicago, lucrare bine documentată și însuflețită de încrederea tuturor românilor din diaspora și din țară, în vederea înlăturării cât mai grabnic a puterii neocomuniste potrivnice reîntregirii țării și incapacității asigurării minimumului vital de existență al locuitorilor patriei noastre. Expunerea a fost răsplătită cu puternice aplauze. Festivitatea s-a încheiat cu Balada plină de farmec și dor a lui Ciprian Porumbescu.

Cu această ocazie am remarcat prezența preotului Gheorghe Pavel, pastorului Daniel Chiu, a familiilor ing. Ciucă, Marusia Janvorska, precum și a unui grup de membri P.N.Ț.C.D. din Lasing statul Michigan în frunte cu Teodora Petra și Elena Manasiu. După spectacol familia Doina și Petru Tisler a oferit tuturor participanților o masă prietenească bogat asortată.

Nicolae MANOLESCU
27 noiembrie 1994, Chicago

TRAGEDIA REȘITEI

Când, la jumătatea anilor '80, am ajuns pentru prima dată la Reșița, atenția mi-a fost atrasă de o inscripție aflată deasupra porții principale de acces în întreprinderea (azi Uzina) Constructoare de Mașini (ICMR): 1771-1985.

Mi s-a explicat, cu o mândrie nedesimulată, de către cel cărui-a ceruse lămuriri, că 1771 era anul când s-a înființat acest centru industrial, că 1985 era anul curent, iar diferența de 214 ani era chiar vechimea acelei întreprinderi!

Am lucrat după aceea la ICMR aproape doi ani, timp în care am putut înțelege ce înseamnă cu adevărat spiritul Reșiței. Era suficient să admir noaptea, de pe Dealul Domanului, flăcările uriașe care izbucneau mirific din instalațiile Combinatului Siderurgic, să urmărești trecerea neîntreruptă a vagoanelor cu minereu și cărbune circulând la zeci de metri înălțime deasupra orașului (de la „Cariere” la Combinatul Siderurgic și invers) să auzi șoptul Bărzavei rostogolindu-și apele prin mijlocul Reșiței, suprapus peste sunetele înfundate ale utilajelor și ale locomotivelor de manevră din cele două fabrici!

În tot acest timp, prin numeroase porți ieșeau sau intrau la lucru mii și mii de oameni domoli, calmi, siguri pe ei și pe restul lor.

Acesta era spiritul REȘITEI!

Astăzi însă, la doar zece ani interval, acest spirit este pe cale de dispariție! Mai puțin apa Bărzavei!

Puterea bolșevică, instaurată la noi de trupele rusești, n-a iubit niciodată Reșița, Banatul în general, cu oamenii săi domoli, dar foarte dârzi și rezistenți la îndocitrinare. Până prin anii '50 și siderurgia și construcțiile de mașini alcătuiau o întreprindere gigant, care-și realiza singură semifabricatele pentru tunuri și locomotive Pacific, invadate (pentru calitatea lor) chiar de nemți. Pentru a li se reduce eficiența, cele două activități au fost separate în Combinatul Siderurgic (CSR) și Întreprinderea Constructoare de Mașini (ICMR). Nici pașii dictatorului din Scornicești n-au prea călcat prin Reșița, pe care a lovit-o însă pe la spate fără cruțare. Investițiile necesare pentru industria energo-nucleară, care în mod firesc trebuiau să revină Reșiței, au fost înmulțite cu patru (la pagubă nu ne întrece nimeni) și mutate la București (la

IMGB). La fel au fost mutați (transferați, momiți) și ca 20% din personalul tehnic de vârf de la ICMR și CSR. În tot acest timp la Reșița se reduceau comenzile, cotele de gaze, materiile prime ș.a.

După Revoluție, procesul degradării în industria reșițeană s-a accentuat. Fără investiții, fără rețehnologizare, fără comenzi, Reșița agonizează sub ochii răuvoitori ai guvernelor criptocomuniste. Grosul banilor erau dirijați spre zonele „roșii”, acolo unde era întreținută mituirea populației dezorientate (Galați, Călărași), în timp ce Reșița, în viziunea actualilor puteri, trebuia îngropată. Două exemple sunt grăitoare în acest sens:

1) Prin eforturi proprii, specialiștii C.S.R. au găsit încă din 1993 câteva firme din Vest dispuse a investi în întreprinderea lor pentru realizarea unei moderne oțelării electrice și recondiționarea laminorului de șine. S-ar fi putut astfel realiza în țară, în condiții de maximă eficiență economică și de calitate, șine de cale ferată tip 60 (kg/metru liniar) necesare trenurilor de mare viteză și sarcină sporită. Aceste șine (în prezent) nu se fac în țară, iar necesitatea lor e stringentă, având în vedere normele U.E.E. la care trebuie să facem față. Se oferea C.S.R. un credit pe termen lung de cca 60 milioane dolari, care însă trebuia garantat de guvern. Iar „guvernul nostru devotat” a refuzat aceste garanții pentru Reșița!

2) Complexele energetice de la „Porțile de Fier” 1 și 2 necesită recondiționări și reparații capitale la toate agregatele hidroenergetice. Lucrarea e tipică pentru tehnicitatea și specificul UCMR. Un credit extern facilita această lucrare, dar spre mirarea reșițenilor, ea urma să fie atribuită (conform unei licitații dubioase) unei firme belgiene, cu antrepriză în România. Poate chiar la IMGB care face ordine!

Explozia socială recentă de la Reșița nu a fost deci întâmplătoare. Când un oraș trăiește numai prin întreprinderile sale de bază iar guvernul îi degradează premeditat această industrie, când populația e privată de facilități gospodărești (apă, căldură, transport) când din octombrie a.c. nu se mai plătesc salariile (și așa modeste), iar venitul mediu pe locuitor coboară la 34.000 lei/lună, atunci e firesc să explodeze social orașul bătănean. Și este puțin probabil ca promisiunile guvernului să ajute în mod

eficace la redresarea uzinelor reșițene. S-au mai făcut promisiuni asemănătoare (tip cărpeală de moment) și în alte părți, fără a fi onorate. Însă, analizată la rece, tragedia la Reșița prezintă două valențe: mai întâi este vorba de tragedia actuală a orașului în cauză, față de situația la care au ajuns recent uzinele și locuitorii săi. Dar, în același timp, există și un al doilea aspect tragic, acela că situația de la Reșița nu este singulară. Într-un fel sau altul, la stadii și mărimi diferite, dezastrul de la Reșița se regăsește în foarte multe orașe sau zone industriale ale țării. Totul se prezintă ca un corolar al unei guvernări neputincioase, lipsită de credibilitate externă și eficacitate internă. O guvernare care trebuie oprită și înlocuită cu o altă echipă ministerială competentă, bine intenționată și credibilă.

Nu mai așa tragedia Reșiței va putea folosi la ceva!

Ulm Ion PĂUNEL

Cine se face vinovat de sacrificarea Reșiței și a reșițenilor?

Manifestația maraton de la Reșița este deosebit de importantă pentru perioada post-revoluționară din România. Ea este și trebuie să fie analizată în continuare, sub toate aspectele, fiind un fel de moment al adevărului pentru noi toți. Nimic durabil nu se poate construi pe minciună și toate forțele politice sunt chemate astăzi să-și afirme opțiunile și să-și întocmească programele plecând numai de la adevăr, de la analiza faptelor. Nu pot pretinde că sunt deținătorul adevărului absolut, dar activitatea mea, legată începând cu anul 1968, atât de „Uzinele Constructoare de Mașini Reșița” (U.C.M.R.) cât mai ales de „Combinatul Siderurgic Reșița” (C.S.R.) mă plasează într-o poziție favorabilă și-mi permite să contribuie la stabilirea adevărului ce trebuie luat ca punct de plecare pentru viitor.

Unul din cele mai importante aspecte care trebuie reținute este acela că cele mai multe din necazurile industriei românești (în clipa de față) își au originea în trecut, în felul în care a avut loc dezvoltarea industriei înainte de 1989. Astăzi CSR are o situație grea în principal din cauza faptului că oțelul elaborat aici (exclusiv în cuptoare Siemens-Martin) este un oțel scump în comparație cu alte procedee (obținut în cuptoare electrice sau mai ales în convertizoare) și este așa din cauza consumului energetic. Acest procedeu de obținere a oțelului a fost, aproape în totalitate, abandonat în lume (în Germania și Japonia s-a renunțat definitiv la acest procedeu iar în SUA doar 4% din cantitatea totală de oțel elaborat se produce în cuptoare Siemens-Martin). În aceste condiții, ce s-a petrecut în România? Investiții mari au avut loc și aici. Chiar Reșița a beneficiat de ele dar acestea în loc să fie direcționate în sensul celor arătate mai sus, au căpătat altă destinație. Cu puțin înainte de 1980 s-a pus în funcțiune la CSR un mare laminor (laminorul degrosisor și de semifabricat) care s-a suprapus peste ce mai rămăsese din orașul vechi. Construirea acestui laminor, în bună măsură importat din fosta URSS, ridică niște semne de întrebare. Mai întâi, de ce din import, când în paralel cu acesta s-a construit la Câmpia Turzii un laminor oarecum similar proiectat și construit integral în țară? Cel mai important lucru de reținut este însă altul: la data

realizării investiției pentru laminorul degrosisor și de semifabricat de la CSR, nu numai în lume dar și în România începuseră să ia amploare instalațiile de turnare continuă care făceau în bună măsură inutile laminarele degrositoare. În acea perioadă la noi se construiau trei astfel de instalații printre care și cea de la Reșița. Se pune întrebarea de ce așa? De ce nu s-au cheltuit banii pentru oțelăria combinatului mult rămasă în urmă? (așa cum am arătat mai sus acest lucru se răzbuună astăzi). Un răspuns posibil este acela că URSS (cu datorii față de România) n-a băgat pe gât utilajele pentru cele două laminare degrositoare de la Reșița și Târgoviște.

Eu sunt surprins de un alt aspect. Actuala putere, foarte dispusă să arunce toate bețele pe guvernările anterioare, nu suflă un cuvânt despre aspectele menționate mai sus și care, iată, i-au creat mari probleme. De ce? Răspunsul este unul singur. Cei care conduc astăzi (cei cu putere de decizie) sunt tot cei de ieri și nu sunt dispuși să-și recunoască propriile greșeli. Mai grav este faptul că de la astfel de „specialiști” nu ne putem aștepta la nimic bun în viitor. Conflictul de la Reșița s-a aplanat, dar nu printr-o abordare globală a problemelor. Problemele Reșiței nu pot fi rezolvate fără implicații în celelalte centre siderurgice ale țării (și nu numai), ori o abordare globală nici nu a început, deși primele studii datează din 1991.

Un alt aspect de discutat: l-am auzit pe premierul Văcăroiu aruncând toată vina situației grele pe un management necorespunzător și arătând că Guvernul nu are nici o vină în mersul prost al economiei și în particular al industriei. Așa să fie? Din câte știu, la CSR s-au succedat, după septembrie 1989, mai multe echipe manageriale. Una din ele a avut contacte destul de avansate cu investitorii străini dispuși să contribuie în rețehnologizarea CSR, dar o asemenea echipă a fost schimbată din motive politice (neaderența la PDSR). Oare Guvernul este așa străin de aceste înlocuiri după criterii extraprofesionale? Culege acum ce-a semănat, iar noi toți – ce-au votat unii dintre noi, mulți, spre nefericirea tuturor!

Ing. Radu ȘINDRILARU,
Asociația Inginerilor din PNTCD

Declarație

Asociația Inginerilor din PNTCD se asociază și susține revendicările îndreptățite ale manifestanților de la Reșița.

La Reșița, ca și în întreaga țară, o administrație incompetentă și girată de partidele care suțin guvernul, tributară economiei de comandă, nepreocupată de dezvoltarea producției pe principiile economiei de piață, are ca rezultat o ineficientă economică dezastruoasă.

Aceste rezultate economice necorespunzătoare au creat șomaj și inflație, generatoare de convulsii sociale majore.

Incapacitatea guvernului de a gestiona economia rezultă din declarația primului-ministru, Nicolae Văcăroiu, dată pe postul național de televiziune în seara zilei de 12 decembrie 1994, prin care se afirma că el nu administrează decât bugetul și Fondurile Proprietății de Stat le revine misiunea de a conduce economia, cunoscând că toate dividendele, întregul profit produs de societățile comerciale cu capital majoritar de stat revin acestora.

Dar de cine este reprezentat guvernul și Fondul Proprietății de Stat?

Nu de partidele de guvernământ, care, prin vocea primului-ministru, își recunosc nepriceperea de a soluționa gravele probleme cu care se confruntă societatea românească?

Pornind de la aceste constatări, socotim că a sosit momentul ca guvernul actual să înțeleagă situația creată, să recunoască eșecul activității desfășurate și să permită opoziției să alcătuiască o nouă echipă ministerială, care să preia frâiele conducerii spre o grabnică redresare a economiei, pentru ca românul să nu mai poată fi obligat să trăiască sub standardele minime ale existenței.

Ceea ce s-a întâmplat la Reșița este un serios semnal de alarmă, de atenționare a unei stări de lucruri, care se regăsește pretutindeni în economia noastră de comandă.

De aceea, considerăm că acum este momentul unei schimbări radicale, marcată de renunțarea totală la vechile concepții doctrinare și luarea unor măsuri în conformitate cu noile cerințe post-revoluționare.

Conducerea Asociației Inginerilor din PNTCD

Foamea face politică

Iată ce a aflat, zilele trecute aripa îndestulărilor crai din rândurile Puterii și ca efectuând un instructiv voiaj într-un municipiu bănățean, voiaj ce nu figura în programul său de relaxare. Apolitic profesional și numai grație purului hazard reprezentând - efectele simpatiei - partidul de la putere, precum și pe acela România Mare numit, personajul în chestiune a fost nevoit să se urnească din Capitală, de la căldură, să dejenă la fața locului, să treacă prin mai multe săli uzinale expuse curentului, vaste și goale, să urce și să coboare scări și în final să pucească la o serie de concesii în a căror lipsă întoarcerea la București i-ar fi devenit problematică.

A nu face politică este punctul de onoare al oricărui cetățean care se respectă, salariat în special, dar și om de afaceri, ba chiar student sau șomer, a nu face politică mai e și obligația constituțională a unor speciale categorii, ce se bucură, totuși, de dreptul la vot. A vota fără să faci politică și a alege fără să culegi este un semn de noblete sufletească foarte apreciat de puține, care, ca să vezi, nici ea nu face politică, ci doar administrează, jertfindu-și liniștea și clipele de odihnă.

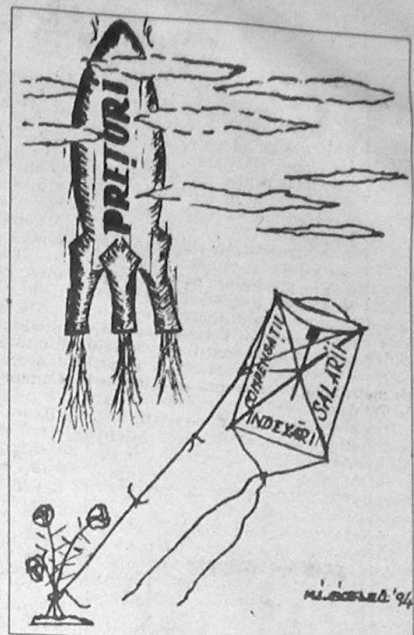
În calitate de lider spiritual fondator de formațiuni politice, dar

nefăcând deloc politică, s-a ales președinte al republicii de la București dl. Ion Iliescu, celelalte calități fiind, român (cei ce-i contestă etnia și oferă, totuși întregul sprîjin parlamentar), că este creștin (mai nou, dar mărturisit), că a dat pământ țăranilor (până nu li l-a luat înapoi). Toți trei șefii de guverne din ultimii cinci ani au fost apolitici, inclusiv dl. Petre Roman, în perioada pulvărului, iar cel mai recent fiind atât de necunoscut încât stuporea a înlocuit orice protest. Face în schimb politică, de zor și din zori și până în noaptea, ba chiar și peste noapte, foamea, reaua care nu-și crută forțele, mai conștiințioasă până și decât moartea, căreia tot îi mai scapă câte cineva luat în vizor. Și nu numai că face politică, dar încă una subversivă, cum bine a remarcat dl. Corneliu Vadim Tudor când i-a denunțat în parlament lovitură de stat. Singur, vorba lui, în mijlocul haitei. Dănsul face parte din partida cealaltă și are oroare de dușmanul ce poate oricând să-l dea jos din Mercedes, spre a-i aplica tratamentul ce i-a fost atât de nefavorabil vomicului Motoc!

La cinci ani de la înlăturarea, de către foame, a lui Nicolae Ceaușescu, aceeași mare culpabilă a pus ochii pe sârmanul domn Văcăroiu și compariții săi, gata să-l răstoare printr-o lovitu-

ră de stat și să-i încarce tovarășii într-un lung șir de elicoptere. Dacă dl. prim-ministru a găsit fonduri pentru Reșița și județul Caraș Severin, d-sa trebuie să știe că România posedă un număr impresionant de municipii asemănătoare, cu județele lor cu tot, în care foamea, nestingerită de nimeni, își face de cap, ducând cea mai nerușinată propagandă împotriva Puterii, doar în mică și ne-satisfăcătoare parte acoperită de muzica fanfarei prezidențiale și de clinchetul paharelor de cristal spumegând de șampanie, cu care întâmpină acești Putere cel mai mare număr posibil de sărbătoriri, aniversări, comemorări etc.

Cel care a izbutit atât de bine să întârzie cu doi ani Reforma, târăgându-i voluptuos niște începuturi fără de sfârșit ar învinui zadarnic luna decembrie, cu deocamdată atât de blând climat, de înăsprirea climatului politic. La cinci ani de la Revoluția din Decembrie, dl. Văcăroiu consfințește sărăcirea cu încă pe atât a României, iar dl. Iliescu îi felicită. Dintre

premierii mai sus pomeniți, dl. Văcăroiu fi e dlui Iliescu cel mai drag. Curios, dar și foame la fel. De unde se vede odată mai mult că marile spirite se întâlnesc. Aici și dincolo!

Barbu CIOCULESCU

Recent, la Budapesta, s-au desfășurat lucrările „Internaționalei Socialiste” la care au luat parte și reprezentanții noștri, adică frunțași ai Partidului Social Democrat Român (PSDR) și Partidului Democrat (FSN).

În privința justificării PSDR de a face parte din Internaționala Socialistă, nu sunt motive de îndoială. Prin toată istoria sa, prin participarea importantă ce a avut-o la realizarea Marii Uniri, prin rezistența opusă invaziei bolșevice ca și jertfa supremă prin care liderii săi au plătit prețul demnității naționale, PSDR are toate argumentele necesare pentru a sta printre partidele social-democrate cu tradiție și chiar ne miră tergiversările birocratice care l-au ținut în rândul 2 al I.S.

Mai problematică este însă situația PD-FSN, care, la rândul său, se consideră tot social-democrat. La origine, acest partid își trage esența din ceea ce a urmat după revoluția din decembrie și actul din 18 ianuarie 1990, când din Front s-a transformat (la sugestia moscovitului Brucan) în partid politic. Liderii PD-FSN au mers umăr la umăr cu actuala putere la prima mineriadă (din 29 ianuarie 1990) când au îndrăznit să atace cu batalioane de asalt („presupuse” minerești) sediile partidelor politice iar la PNT-CD l-au scos pe „seniorul” acestuia, pe dl. Coposu, cu TAB-ul, urlând în microfoane: „Ei s-au demascat, ei s-au demascat”.

A urmat mineriada a

pe care mizaseră greșit. Era însă prea târziu. Teoria lui Lenin despre „tovarășii de drum” se aplicase perfect... pe spinarea lor însă.

Doctrina social-democrată cuprinde în esență o protecție socială maximă a populației, pe baza unor structuri clasice ale statului de drept: economia de piață liberă, garantarea proprietății individuale și a drepturilor omului conform Cartei ONU, controlul statului în industrie efectuându-se doar asupra regiilor naționale strategice.

Or, atât cât au guvernat, actualii lideri PD-FSN nu au respectat nici una din aceste percepțe ale social-democrației.

Și atunci de unde atâta social-democrație la PD-FSN?

Fără îndoială, oricine se poate înșela când apucă pe un drum politic. Stoparea greșelii e primul pas. Dar al doilea pas, obligatoriu, este recunoașterea greșelii. Așa se și spune: „Păcatul mărturisit e jumătate iertat”.

Dar astăzi, acei conducători PD-FSN care au trecut pe baricade (unii ca domnii C.T.Dragomir, Dijmărescu ș.a. au preferat în continuare avantajele puterii) trebuie să ne spună cine și cum i-a constrâns atunci să facă ce au făcut. Credibilitatea începe cu mărturisirea. Atât a detaliilor despre faptele reprobabile din trecut cât și a devierilor de la doctrina social-democrată. Ca să te

Internaționala Socialistă și mineriadele

2-a, după atacul grotesc simulat la Palatul Victoria, sângeroasa înscenare de la Tg. Mureș, necesară pentru a se reînființa oficial serviciile secrete și provocările din Piața Universității (aprilie-iunie 1990).

Toate acestea s-au efectuat cu participarea directă la conducerea statului a liderilor actuali ai PD-FSN. Ordinul dat Procuraturii pentru asaltul final asupra Pieții Universității a fost dat de primul ministru de atunci. Tot el a girat deci și auto-incendierea simultană a autobuzelor și instalațiilor publice, masacrele din Piață, de la sediile de poliție și de la Măgurele, ca și celelalte atrocități comise în acea perioadă.

Toate acestea au existat și nu se pot șterge precum praful de pe o mobilă.

Actualii lideri PD-FSN au avut revelația drumului greșit pe care mergeau abia în septembrie 1991, când, după discuții politice pe tema românească a Basarabiei, dl. Valeriu Muravski, pe atunci prim-ministru la Chișinău i-a avertizat că „Imperiul va reacționa violent”. Peste două zile, o ultimă mineriadă, apărută ca din senin, transforma în realitate înfricoșatul avertisment. Atunci au înțeles actualii lideri PD-FSN amploarea erorilor făcute și „mârtoaga”

spovedești!

Asupra acestor acțiuni de recăștigare a credibilității din partea PD-FSN trebuie să dea toată atenția și PSDR. Fără toate precizările necesare și asumarea responsabilităților din partea conducerii PD-FSN o apropiere a PSDR de PD este prematură și hazardată, putând conduce în final și asupra PSDR la o răsfrângere a acestor erori grave pe care va fi nevoit să le acopere (mai ales pe plan extern) cu prețul știrbirii prestigiului și întinării trecutului său.

Cât privește Internaționala Socialistă, acceptarea PD-FSN numai pentru anumite afinități filologice (franceze, spaniole) și fără o reconsiderare a faptelor prin prisma mărturisirii adevărului și a unor angajamente clare de reorientare social-democrată, ar însemna o abateră de la acea linie fermă adoptată și păstrată după Congresul de la Bad-Godesberg.

Sau dacă acea linie s-a frânt, ... să o știm și noi!

Ulm Ion PĂUNEL

P.S. Asupra afirmațiilor altor partide ale actualei puteri de a se declara „social-democrate”, putem spune că ele sunt hilare, dacă nu și cinice. Să fi autorul direct al atâtor blestemăți, să reușești o „splendidă protecție socială” negativă în cinci ani de guvernare continuă și să mai susții că ești „social-democrat”, iată o „performanță” la vârf a demagogiei politice.

Teroare împotriva Limbii Române

Abuzurile autorităților autoproclamate de la Tiraspol sunt prezentate într-un documentar realizat, sub egida Asociației pentru Apărarea Drepturilor Omului în România - Comitetul Helsinki, de către domnii Victor Bărsan și Radu Filipeșcu și consacrat învățământului.

De patru ani se duce o campanie de eliminare a limbii române din școlile din Transnistria. Universitatea din Tiraspol s-a refugiat la Chișinău. Școlile românești au fost închise. Trei dintre ele continuă, totuși, să existe datorită rezistenței dovedite de românii năpăstuiți: la Râbnîța, Tighina și Tiraspol.

O teroare permanentă este promovată de autoritățile de la Tiraspol. Copiii sunt controlați de cazaci înarmați, în ghiozdan și le sunt luate cărțile cu grafie latină. În școlile în care nu se renunță la grafia latină nu se plătesc salariile cadrelor didactice.

Organizațiile de tip sovietic îi șicanază și-i atacă pe părinții copiilor care optează pentru scriere latină. Ofensiva împotriva învățământului în limba română a luat formă tot mai violentă, cu utilizarea armelor.

La Tiraspol, pentru o populație de 40.000 de români, este o singură școală în care pot învăța doar 350 de elevi. Dar și această școală trăiește sub teroarea autorităților autoproclamate. S-a încercat destituirea directorului Ion Iovcev, salvat de greva elevilor. Părinții au fost anchetati de „deputații din soviet”. A fost nevoie de un marș de protest al părinților și elevilor, în 5 octombrie 1994. Grevă evenimentelor au avut loc la 24-25 octombrie 1994, când școala a fost ocupată brutal de un grup de 20-30 de bătași, mobilierul a fost distrus, dosarele răvășite, casa de bani jefuită (în total, o valoare de sub 100 de dolari), furturi etc. Militia s-a dovedit a fi în căldășie cu cei care au vandalizat școala. Semnificativ este faptul că cetățeni de naționalitate rusă au luat apărarea românilor.

Materialul documentar subliniază că, prin comportamentul lor, autoritățile de la Tiraspol s-au făcut vinovate de încălcarea deliberată și sistematică a Declarației Universale a Drepturilor Omului.

Liviu PETRINA

După cinci ani...

Cinci ani de iluzii pierdute, cinci ani de regres rapid al țării, cinci ani de adâncire a sărăcirii populației, cinci ani de lacrimi și parastase pentru cei mai buni fi ai țării căzuți în decembrie 1989, după preluarea puterii de către Ion Iliescu.

Au trecut cinci ani de la căderea zidului Berlinului și nimeni încă nu știe încotro ne îndreptăm.

Toți cei ce și-au făcut atunci iluzii în apariția unei noi ordini mondiale, într-o viață mai pașnică, mai îndestulată și mai liberă, s-au înșelat. A urmat războiul din Golf, instabilitatea periculoasă din fosta URSS, săngerorul război civil din fosta Iugoslavia, criza și decadența ONU.

S-au întâmplat lucruri la care nimeni nu s-a putut gândi. Puțini au știut atunci, în decembrie, ce se ascunde în spatele scenei evenimentelor. De ani de zile, un șacal menajat de pușca vânătorului, teribilul dictator Ceaușescu pândea în întuneric și aștepta să-i sară la gât, căci, precum se știe, pe cine nu-l lași să moară, nu te lasă să trăiești. Naivitatea lui Ceaușescu avea să-i fie fatală.

De fapt, în înlăturarea lui Ceaușescu, obsesia lui Iliescu a fost: „Scoală-te tu, ca să șed eu”. Nici vorbă de o viziune democratică ci numai de săngeroasa luptă pentru putere personală. Iar momentul favorabil avea în sfârșit să vină. Ceaușescu neînțelegând momentul istoric, a sperat în căderea rapidă a lui Gorbaciov. Mai mult pentru a grăbi căderea lui Gorbaciov, Ceaușescu a încercat să facă presiuni asupra sovietelor agitată problema Basarabiei și a Bucovinei. În această situație, pentru sovietici și pentru Gorbaciov problema înlăturării lui Ceaușescu devenise stringentă. Desigur existau dinainte mai multe variante pentru menținerea dominației sovietice în România. În final preferențele rușilor s-au oprit asupra lui Iliescu, deoarece el prezenta siguranța celui mai mare grad de obediență față de Moscova.

Declanșarea mecanismului nu avea să prezinte prea mari dificultăți. Nimeni nu putea să-și dea seama ce avea să însemne „momentul” Tokeș. Complotiști, bine instruiți dinainte, aveau să exacerbeze un fapt de altfel banal și să aprindă scânteia ce avea să ducă la explozia butoiului cu dinamită. Armata stătea „cu arma la picior” și aștepta doar ordinul „Foc!”

Dacă s-ar fi tras chiar în seara ridicolului incident din jurul casei

lui Tokeș, evenimentele din decembrie nu ar mai fi avut loc. Tocmai de aceea s-a lăsat să se creadă că se poate manifesta mai departe, pentru ca mișcarea populară să ia amploare. De abia atunci când cazanul a început să clocotească s-a dat ordinul „Foc!”. Miliția și armata au intrat în luptă pentru a produce indignare în întreaga populație. Poporul a fost provocat să reacționeze! A urmat gafa lui Ceaușescu de a vorbi mulțimii adunate în Piața Palatului, când agenții ai complotiștilor infiltrați între manifestații au început să-l huiască.

Activiști complotiști răceau „Armata e cu noi”, mulțimile crezând că armata e cu poporul. Dar sensul strigăturii era cu totul altul: era parola care avea să vină la putere că „Armata e cu ei”.

Și cum putea să fie altfel când toată conducerea armatei se compunea din comandanți dezumanizați, slugi fidele ale Moscovei și nu în serviciul poporului propriu.

Și cum era de prevăzut, că la un moment dat mișcarea maselor înșelate avea să ia amploare, planul complotiștilor, minuțios întocmit, prevedea ca să se tragă în plin în popor. Din două motive: ca să avertizeze poporul că încă nu i-a sunat ceasul libertății și ca să stopeze mișcarea populară, care ar fi putut pune în pericol preluarea puterii de către noii gauleiteri ai Moscovei. Cum altfel se poate explica că ofițerași care au strivit sub șaptele tineretului țării, ca spre ex. căpitanul Carp și alții au fost avansați generali și se bucură de încrederea șefului complotului de atunci, președintele țării de astăzi?

Cum oare poate fi calificată armata care de zeci de ani nu a trebuit să tragă un gloanț împotriva vreunui dușman extern și nici împotriva celor ce țin sub ocupație vaste teritorii românești? În schimb, armata și-a arătat „eroismul” făcând baie de sânge cu tineretul neînmormântat al țării. Iar pentru ca armata să iasă basma curată s-a aruncat și se aruncă toată vina pe securitate și așa compromisă.

Desigur, când e vorba de mase, securitatea e depășită și atunci trebuie să iasă la luptă trupele și armamentul greu al armatei, așa cum s-a întâmplat și cum se va mai întâmpla atunci când poporul își va da seama că pe calea votului democratic, mașina de vot a noii puteri nu va putea fi înlăturată.

O putere tiranică și mult mai subtilă ca odinioară pune șeaua pe tară și pe popor. Incet, incet, sunt instalați în funcții cheie simbriași corupți și fără conștiință națională. Incepând cu cele mai mici nivele, de la polițaiul de sat în sus, sunt selectate elemente gata să tragă și în taică-său și în maică-sa, numai să mențină la putere pe noii jefuitori ai statului.

S-a creat funcția de prefect, care abuzează de prerogativele sale devenind un fel de vechili ai puterii. Primarii opoziției aleși prin vot de popor sunt destituiți unul după altul. Numai în ultimul an au fost destituiți de către prefecti 155 de primari aleși. Oamenii puterii sunt lăsați să prade în voie țara, numai să sprijine necondiționat noua conducere.

Metodele de jaf au luat forme nemaiauzite încă. Se face totul ca agricultura să nu producă, cheltuielile de cultivare a pământului depășind cu mult prețul obținut pe cereale. Astfel s-a trecut la importul masiv de

cereale, import care s-a făcut cu primirea unor uriașe sume în valută drept comisioane de la exportatorii străini.

S-au jefuit sume uriașe prin așa-zisele jocuri de întrașurare. Oamenii puterii s-au îmbogățit fabulos, afacerea s-a încheiat și nimeni nu mai vorbește de ea, nimeni nu e vinovat. Toți foștii zbiri și înalți funcționari ceaușiști se lăfăie în elegante vile și se bucură de pensii princiere.

Privatizare? Nici vorbă, cu excepția unor mărunte afaceri ca în timpul NEP-ului leninist. Tocmai de aceea, industria statului e complet falimentară, inflația crește din zi în zi și tot din zi în zi crește mizeria populației. Întreg mediul înconjurător, atmosfera, apele și poienile, orașele și satele, devin selenare și grav dăunătoare sănătății populației.

De asistența medicală corespunzătoare se bucură numai tagma regimului, iar de restul se ocupă... bătrâna doamnă cu coasa! Tineretul este demoralizat, după genocidul din 22 decembrie și după mineriade, care n-au avut alt rost decât să bage și mai mult groaza în oameni, dacă baia de sânge din acel decembrie roșu nu le-a ajuns. Și ca să nu existe nici o îndoială, „domnul Iliescu i-a mai și felicitat public, ca să-i intre bine românului în cap ce se ascunde în spatele rânjetului prezidențial. Învățând bine lecția istoriei, noul tiran știa că în curând va fi acceptat de către marile democrații, atât timp cât nu pune în joc interesele lor. Dar ce poate pune în joc o țară ca România? Nu este situată la marile strâmtoni, nu deține mari rezerve petrolifere, nici arme atomice.

Era de prevăzut că după acordarea clauzei, primirea în Consiliul Europei, Parteneriatul pentru pace și alte foruri, în țară se va strânge șurubul. Nimic nu stă mai mult ca un spin în ochi unei tiranii decât presa liberă. Mai întâi s-a răbdat ca unele ziare să folosească un limbaj extrem de dur, chiar insultător, pentru a dovedi lumii căta libertate a presei există în România.

Naiivii democrațiilor occidentale nu înțelegeau că această presă liberă nu se adresa decât unui număr foarte redus de cititori, din cauza prețului ridicat al ziarelor cât și prin nedifuzarea presei democratice. Acum se pune de-a binelea călușul în gura presei prin noua legislație maoistostalinistă a presei.

Cum să poată înțelege indivizi care au fost selecționați de tineri, dintre cei cu un grad de inteligență scăzut și imbecilizată la școlile de indoctrinare de la Moscova, adevăratele valori ale democrației? Cum să înțeleagă etica cei cărora li s-a turnat în cap că aceasta este o prejudecată burgheză? Un sistem demonic, ca cel de astăzi din România, care pune cetățeanul în fața dilemei: ori supunerea oarbă, ori destituirea și în consecință inflămânzirea, un sistem care reia sancționarea gândirii libere, dar recompensează lipsa gândirii, va duce țara la abisuri încă și mai adânci decât în „era Ceaușescu”. După o groaznic tiran ne-am ales cu un altul și mai rău, prin voința poporului.

Pe măsură însă ce mizeria și tirania se adâncesc, se scurtează și zilele noului sistem comunist. Va veni fără îndoială și clipa în care poporul nu va mai putea răbda și se va repeta istoria.

Radu PĂTĂRLĂGEANU
Tuttlingen - Germania

Nicolae Ceaușescu, „Geniul Carpaților”, a încercat în permanență să controleze Biserica Ortodoxă Română din Paris, care a fost un puternic centru european de rezistență anticomunistă și centrul comunității Românilor din Franța.

El dorea să o transforme într-un puternic centru al securității și al KGB-ului.

Dar Românii din Franța au apărut-o cu înverșunare. Luni 28 noiembrie 1994, Ion Iliescu, actualul „președinte” român educat la Moscova și susținut de Securitate, a venit să viziteze această Biserică românească, cu complicitatea preoților M. Constandache și V. Brătan, contrar voinței românilor ortodocși.

Duminică 4 Decembrie, preotul a încercat să explice împrejurările acestei vizite. Iliescu s-a oferit ca intermediar între

LA TIMISOARA

Poliția militară

În ziua de 1 decembrie la Timișoara s-a consumat un incident mai mult decât ciudat. După terminarea festivităților prilejului Ziua Națională a ROMÂNIEI, din sala Oprei, participanții au ieșit în Piața Victoriei pentru a dansa Hora Unirii. Întrucât printre cei prezenți se afla și prefectul județului tov. Paștiu, un revoluționar, dl. Cerchel Vasile, a strigat de răsunat piața: Jos grozavul județului patrulă a Poliției Militare a răsunat că pământ și l-a luat în primire pe îndrăzneț. La intervențiile ferme ale mulțimii, militarii au dat bir cu fugiții.

La Ștefăneștii de Jos

Primarul Rababoc încă o dată de pe

Miercurea trecută, în comuna Ștefăneștii de Jos din Sectorul Agricol Ilfov a avut loc un miting posesiv de protest față de neregulile flagrante comise de primarul Gh. Rababoc în reconstituirea terenurilor și eliberarea certificatelor de SAI, proprietate asupra pământurilor, neregulățile despre care am vorbit pe larg într-unul din numerele noastre trecute.

Declanșat spontan, mitingul a cuprins întreaga primă fază, mai mult de jumătate din populația comunei, care a cerut cu insistență demisia primarului. Indiferența și aroganța cu care primarul i-a tratat pe demonstranți a dus la stări conflictuale fără precedent pentru o localitate rurală.

Comandantul Poliției SAJ, domnul colonel Sporeanu, ne-a declarat în momentele de spure ale furiei mulțimii că „tot ceea ce încerc să fac este să mențin distanța între manifestanți și primar plus cei câțiva colaboratori apropiați ai lui”. De altfel, omul cu veche experiență profesională, domnul Sporeanu în momentele de apogeu ale conflictului a solicitat sprijinul Poliției Capitalei care a suplimentat cu 50 de scutieri forțele de ordine aflate la fața locului (compuse din aproximativ 15 polițiști și scutieri). Am reușit să discutăm cu Gh. Rababoc, care vizibil speriat de amploarea turnura manifestației (aceasta s-a petrecut de cu puțin timp înainte de venirea forțelor de ordine suplimentare) ne-a declarat că vede nici un fel de ieșire din situație. În acest miting nu a venit până în prezent nici un om politic” a răspuns întrebării noastre domnul Rababoc, lăsându-se să se înțeleagă clar că mitingul nu a avut un caracter politic ci unul social, și tocmai din acest punct de vedere primarul a fost contrariet de forță manifestației, întrebând (retoric, suntem conștienți): „Nu înțeleg ce le-am făcut?”

În momentul de maximă criză a

Din misterele Revoluției

Despre adăposturile antiatomice și tunelele bucureștene

Privit știrilor recent apărute în presă, guvernul englez a vândut propriul adăpost antiatomic, construit în apropiere de Londra, în timpul războiului rece. O decizie logică, din moment ce pericolul atomic nu mai există. Logica ce nu prea bănuie și pe la București, unde secretomania încă este la ea acasă.

În zilele fierbinți din decembrie 1989 nenumărate știri-zvon ne-au relatat despre existența adăposturilor antiatomice și a mai multor tunele de legătură și evacuare în caz de pericol (mai ales pentru „proletarii” cu nr. 1 și 2).

Se afirma că în afară de tunelul dintre sediile CC și Palat (unde funcționa Consiliul de Stat) ar mai exista unul până la „Casa Republicii”, unul până la strada Primăverii și chiar unul până la aeroportul Otopeni, precum și altele cu mai multe ieșiri secrete folosite de bănuții teroriști care ar fi avut în subteran depozite de armament și muniție, aparatură electronică, îmbrăcăminte, alimente, fonduri în valută și altele.

Se bănuia că prin aceste tunele ei vin și pleacă nevăzuți de nimeni și că prin ele evacuează valorile și documentele compromițătoare sustrate din sediul fostului CC.

TVR „L” a contribuit din plin la lansarea acestor știri-zvonuri. Astfel, într-o emisiune apărând o persoană oficială importantă atunci, s-a

prezentat pe micul ecran o schemă a tuturor tunelelor care fuseseră deja descoperite. Am fost atunci asigurați că se fac în continuare cercetări pentru depistarea și a altora și că se depun eforturi pentru deblocarea celor cu accese obturate. Și că vom fi informați, la timp, în completare.

De atunci însă, tăcere deplină! Cenzura secretomaniei și-a făcut cu prisosință efectul și în această privință.

O primă întrebare care s-a pus a fost: de ce cuplul dictatorial nu s-a folosit în fuga sa de una din căile de retragere secrete și a folosit-o pe cea aeriană? Oare tunelele nu existau cu adevărat?

Indiscutabil că știrile-zvon par a fi fost pe de-a-ntregul inventate precum incursiunile electronice asupra teritoriului național. Toate acestea fiind menite să creeze și să mențină panica; pentru a se justifica astfel măsurile represive luate împotriva răsculaților începând chiar cu seara de 22 decembrie 1989, când ei strigau intempestiv „jos comunismul” și „fără comuniști”.

Oricum, cel puțin un adăpost antiatomic exista undeva în România și cel puțin tunelul din clădirea sediului CC și cea a Consiliului de Stat era presupus a exista încă de mai mult timp.

În orice caz, chiar dacă numai

existența acestor două obiective s-ar confirma, ele nu mai pot prezenta acum nici o importanță de ordin strategic.

Se pun acum mai multe întrebări: Care este adevărul în privința construcțiilor subterane? Există ele, sau nu? Câte sunt și care este amplasarea lor? În administrația cui se află ele și la ce folosesc în prezent? Cât îl costă pe contribuabilul român întreținerea lor (făcând abstracție de costurile respective de investiție, enorme probabil)? Iar dacă sunt inutile de ce nu se dezafectează? Sau, dacă tunelele au fost folosite de „teroriști”, care este rezultatul anchetelor?

Cât despre adăpostul (adăposturile antiatomice), de ce nu se publică date asupra amplasamentelor, mărimii și capacității lor, dotărilor și a altor detalii cu caracter tehnic?

Sau, de ce nu sunt deschise și oferite publicului - contra cost - pentru a fi vizitate ca niște curiozități și realizări tehnice deosebite, neobișnuite?

Ori mai crede cineva, cumva, că s-ar mai putea ivi cândva, vreo șansă de a fi folosite?

Să fie oare englezii atât de imprevizibili și neprevăzători? Să fie serviciile lor de informații și de prognoză asupra mersului treburilor internaționale mai slabe decât ale noastre?

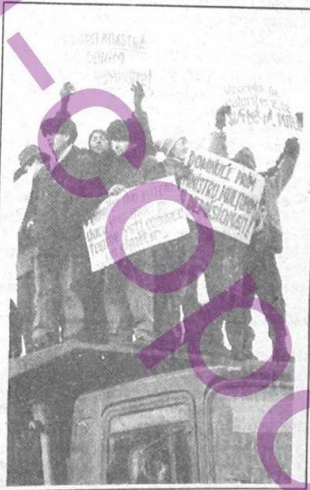
Ori secretomania și teama nejustificată de surprinzătoare conflagrații atomice mai persecută încă Puterea actuală de la noi?

Cert, și în acest domeniu este nevoie de adevăr.

Arhitect Nicolae TEODORESCU

Ceaușescu în Germania

Fratele „genialului împuscat”, Ion Ceaușescu a fost „chiriașul” clinicii pe care o girează în continuare la Spitalul Sfântul Ion, actualul ministru adjunct al Sănătății dr. Dan Georgescu. Prezența ex-nomenclaturistului a fost ținută secretă luându-se toate precauțiile în acest scop. Tot în secret a părăsit-o acum câteva zile pentru a se duce direct la aeroportul Otopeni. Conduc de Nicu Ceaușescu - s-a imbarcat în grabă într-un avion cu destinația Germania. La plecare au mai fost prezente un număr de persoane. Patru, printre care și două femei, îl însoțesc. Sursele care ne-au relatat cele de mai sus nu au putut să ne precizeze cine sunt persoanele care îl însoțesc și nici motivul exact al deplasării. Poate în viitor vom primi și această informație. Drept pentru care am respectat dorința exprimată de a-și păstra anonimul. Deci vom reveni. (LF)

curentului. Iar un alt guvern cu aceeași concepție nu poate decât să dea un aspect de nou pentru o perioadă extrem de scurtă. Timp în care este tolerat, până se văd rezultatele. Iar dacă se prelungeste perioada de guvernare după multiple mișcări revendicative desfășurate în ultima vreme, înseamnă că dictatura a fost instalată. În această situație, neimplicarea forțelor politice constituite pe doctrine diferite de cea a guvernului, pe motiv că este vorba de revendicări economice, este nu numai o gravă greșeală dar și o dovadă de slăbiciune.

Ionel D. STRĂMBU

Oricare mișcare revendicativă este politică

Încercarea, din ultima perioadă, de a se atrage atenția asupra implicării politice în mișcările revendicative, sau invers, încercarea de a se arăta că nu au nimic politic demonstrează, de fapt, modul simplist în care este văzută societatea românească. Societatea nu are însă o față politică și una economică. Este un tot care degajă atât concepții economice cât și concepții bazate pe același postament material și uman. Nimic nu este politic fără a fi și economic, sau invers. Și asta rezultă din faptul că omul implicat în economie face politică și nu trebuie confundat cu omul politic ales. Iar omul politic nu se poate situa decât pe poziția majorității celor pe care-i reprezintă. De fapt nu există doctrină pur politică. Ca urmare, o problemă economică este în același timp și politică. Deci orice revendicare, chiar și numai salarială, se reflectă automat ca problemă politică. Faptul că sindicatele se ocupă de mișcările revendicative demonstrează tocmai interdependența politică-economică. Dacă se constată că salariile sunt necorespunzătoare muncii depuse rezultă că politica acceptată majoritar nu mai este corespunzătoare. Adică, în situația explozivă din etapa actuală, în țară, politica partidelor care au format guvernul nu mai este acceptată și nu primul ministru sau chiar guvernul în întregul său este vinovat. Și nici prefectul sau vreun acar Păun. Vinovăția acestora poate fi doar aceea că sunt participanți la formarea unei ideologii împotriva

O.P.

...ana (Biserica noastră din
...in ortodoxă din România,
...cu Ceaușescu, iar acum
...nismul).

...știlor Deținuți Politici din
...la Franța, împreună cu
...unitate românească, pro-
...impotriva profanării
...Bisericii Române de
...un comunist cu
...mâinile pline de sânge
...și core plecarea acestor
...preoți trădători, cu un
...dubios. Foștii deținuți
...datoriilor.

...sc un centru de spionaj
...nima Parisului!

...la Biserica, dușmanilor lui

...antului AFDPR, Filiala Franța
Remus RADINA

Arădă liniștea

...a doua zi de un reporter al
...șosora despre incident, lt.maj.
...la comanda Poliției Militare a
...c: patrula din subordine se
...Piața... ca să asigura liniștea... Și noi
...Unirii... că militarii erau pe-acolo cu
...afla... mîncatul gogoșilor sau cu
...un... mării de pe strada Alba Iulia!
...at de... domnule ministru Tinca? (ori,
...ministru Tărăcilă?), de când
...Poliției Militare participă cu
...manifestările culturale???

N. NUȚULESCU

Valmai scăpat de populară

...nuna atunci când se putea ajunge la
...torușe, alertat de gravitatea
...niting posibilele evenimente violente
...omise produce, a venit la fața locului
...uirilenescu, președintele organizației
...lor de SA, om foarte respectat și
...egulitate locuitorii SAI-ului. D-sa,
...l d... de la primar și comandantul
...este situația de ultim moment și
...rinscina morală de a interveni în
...e diringului și a le spune mani-
...tentă situația și revendicările lor le
...aportă „acum nu este nici un factor
...t pe la fața locului, acum nu se
...fără nimic, de aceea este mai bine
...a casele dumneavoastră și să
...loneționa mâine acest conflict”.

...e de
...a cețele d-sale au calmat situația
...ntrețin timp oamenii împraș-
...țivadu-se la casele lor. Am putea
...n cu Rababoc fi datorează mult dlui
...n untru intervenție, deoarece nu
...a accidente violente (nu s-a spart
...ție pe geam) și aceasta în contextul
...de de cetățeni furioși și ajunși la
...ulării se hotărâseră să intre cu
...și 1000 pentru „a pune mâna pe
...dl Rababoc”, după cum tot ei
...a și
...scutșarea conflictului de la
...de Jos (trebuie să spunem că a
...nurile s-au mutat la Prefectură
...L...re) demonstrează faptul că
...neste o soluție, că prin înțelegere
...e dată orice conflict putând fi
...căsă trebuie să remarcăm faptul
...nu până nu se ajunge ori la
...dri chiar la incidente, nimic nu
...erurile aplanându-se de regulă
...ni se consumă o groază de nervi,
...mp.

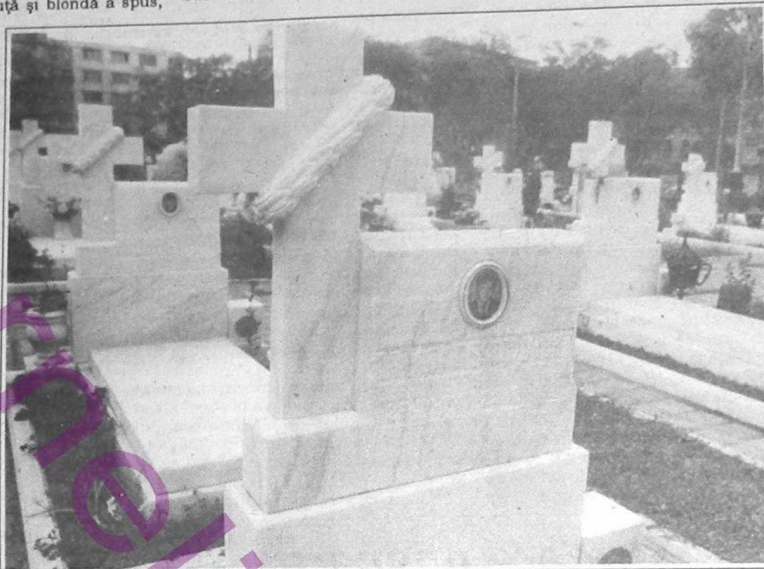
Scrisoare deschisă adresată unui bun prieten aflat dincolo de mormânt

Dragă Dănuț,

De mult m-am tot gândit, m-am tot pregătit, să stau de vorbă cu tine. De mult simțeam nevoia să te întreb „ce mai faci?” Cum făceam la televiziune când ne întâlneam, fiecare revenit din altă deplasare prin țară... Ce mai faci Dănuț? Ce face fetița ta, lumina ta, Oana? Și ție îți străluceau ochii de drag și-mi spuneai că minunea aceea micuță și blondă a spus, când te-a văzut „tata!” Și că a fost primul ei cuvânt. Apoi vorbeam de ale televiziunii și mă întrebai dacă nu am în plan vreo deplasare în Ardealul meu, să vii și tu, că „te tragea așa” pe la Bistrița, mai ții minte, unde-ai cunoscut-o pe viitoarea ta soție. Și de câte ori plecam la filmare împreună, nu aveam grijă din partea calității sunetului. Îți plăcea meseria și o făceai cu dăruire și conștiințozitate. Ba găseam la montaj, pe banda sonoră, nu numai interviurile respective, de o impecabilă calitate, ci și câteva minutele cu ambianța locurilor în care se desfășura fiecare sunetist! și vocea ta, care lămură: „ți-am înregistrat foșnetul pădurii, ai zgomotul șantierului și claxonul piuit al unui „belaz”, ai bascularea anrocamentelor în baraj, atmosferă sonoră din galeria de fugă, vagonetii ieșind din subteran, galopul apei repezi de munte printre stânci, și-am „prins” și-o mierlă și-un cuc. Să le ai la mixaj, autentice, de la fața locului, să nu umbli după ele pe la zgomotecă. Și dacă mai ai o deplasare ia-mă în echipă”. Și te luam cu drag, că făcuserăm o „echipă” împreună cu operatorul George Brătianu, Dumnezeu să-l ierte. Și numai cine n-a lucrat în TV nu știe ce importantă este echipa de filmare. Și anii au trecut și a fost tot mai greu să ne exprimăm după placul inimii. Cei de la secția de presă a CC-ului ajunseseră să numere de câte ori erau pomenite într-o emisiune numele „tovarășului” și al „tovarășei” și alte mizerii dictate de conducerea înțeleaptă a partidului. Printre ele se numără și embargoul semnăturii echipei de filmare care contribuie la realizarea reportajului. Și mă luptam cât puteam să vă salvez dreptul de semnătură, că era singura voastră recompensă sufletească. Așa am „inventat” genericul unic, pe care era trecut numele tuturor. Și când seara în emisiue vedeai trecut în dreptul sunetului: Dan Dragomirescu, mă sunai și-mi mulțumeai spunându-mi „ești mare domnule!”. Eram, pe dracu! Numai eu știam cât mă mirolăiam tovarășilor, pentru a obține un drept firesc, în „cel

mai drept regim” din „epoca de aur” pe care „o numeam cu mândrie, epoca Ceaușescu!” Dan Dragomirescu e astăzi sub o lespede de marmură albă, în cimitirul eroilor revoluției. Conștiințos ca întodeauna, s-a dus la TV și în acea zi de 23 decembrie, să se alăture echipei de filmare, care imortaliza „revoluția română în direct” - marea calcealma din 1989. Dacă ar mai fi spus, pe banda lui de sunet s-ar fi auzit glasul miilor de

marmura albă, plivise niște buruieni. Acum se îndrepta cu o prietenă spre mormântul fratelui acesteia. Vintilă Viorel, altă victimă, erou al revoluției furate. „L-am găsit la morgă în după-amiaza zilei de 23 decembrie (mi-a spus Steluta sora lui Viorel) purta pe piept numărul 65. Ce bătaie de joc! Fratele meu devenise un număr pe lista „eroilor” care-au murit degeaba, ca să se poată câștiga la putere „emanatii!” Păcat, păcat, de sângele vărsat!

revoluționari care strigau „jos comunismul!” În stația Aviatorilor, la ieșirea din metrou, un lunetist care „văna” la întâmplare (era nevoie de victime nu-i așa?) i-a trimis un gloanț ucigător în cap. Și așa s-a mai adăugat un erou, necesar „emanării noastre!” Mă ieriți dragă Dănuț, că nu am avut suflet să merg la înmormântarea ta. Mă înțelegi? Nu am avut puterea să te văd mort, pe tine care erai ca argintul viu, clocotind de energie și viață! La distanță de cinci ani, tu dragul meu coleg, ai rămas tot tânăr. Numai noi am îmbătrânit. De lehamite și de lipsă de speranță! Acum doi ani, într-o zi domoală de toamnă, am întâlnit pe aleile cimitirului, o gingașă adolescentă, aldoma chipului tău. I-am zis fără ezitare: „tu ești Oana, fiica lui Dan!” - „Da, mi-a răspuns, de unde mă cunoașteți.” (nu o mai văzusem de când avea 5-6 ani). Semeni leit cu tatăl tău. „Aceasta, dacă poate fi, e pentru mine o consolare (mi-a zis cu glas mic fîca ta) și o mândrie!” Fusese pe la tine, îți adusese flori, ștersese praful de pe

am fost la tine, soarele blând, de primăvară parcă, vă mângăia crucile, cu degete calde de raze. Apoi, dintr-o dată au venit norii și ploaie, ca niște lacrimi plânse din cer. Și nu știu dacă plângeați voi, dușii, sau noi înșelații... Știu numai că treceau peste noi, comprimate ca o minune dumnezeiască, anotimpurile... anii...! Și a venit tot dintr-o dată, cu fulgi mari și parcă grei iarna și-am auzit glasul de colind al copilului sărman din metrou, care purta în trăistuță, mieluțel alb și trist, al unui an nou... Acum cinci ani, de Crăciun, ne-am luat rația de libertate. Tu n-ai mai apucat pentru că, numai cu o zi înainte, își luaseși „rația” de veșnicie. Vegheați-ne, vegheați-ne de acolo de unde sunteți din ceruri, prefăcuți în stele, în aștri. Avem nevoie de aripa voastră ocrotitoare... Pentru noi, cei care nu am uitat și nu vom uita, rămâneți de-a pururi, constelația BUNEI SPERANȚE.

Rodica RARĂU

S-au împlinit 66 de ani. Partidul Național Țărănesc, condus de marele Iuliu Maniu, a convocat la data de 6 mai 1928, o mare adunare la Alba Iulia pentru îndepărtarea de la putere a guvernului antidemocrat.

Până la 6 mai, în Ardeal, din Maramureș până în Țara Hațeg-

elivii mai mari, foloseam acest salut cu mare bucurie.

Cei care au fost la această adunare, și mai trăiesc și astăzi, au acum peste 86 de ani. La 10 noiembrie 1928 Iuliu Maniu a format guvernul. Legat de aceste amintiri mă frământă zilnic un gând, și îmi pun mereu întrebarea: oare astăzi

Amintire

gului și din Țara Făgărașului până în Țara Zarandului, românii, prin gospodării, pe străzi, la munca câmpului, prin orașele unde se duceau cu diferite treburi, aveau un singur salut: „Alba Iulia” cu răspunsul „6 mai”, rostit cu o nemărginită bucurie, cu un indescriptibil entuziasm. Nu numai țărani ci și intelectualii. Eram în ultima clasă de liceu, la Blaj, și noi,

s-ar putea organiza în întreaga țară o acțiune de acest fel? Cred că instituțiile represive n-ar putea s-o împiedice!

Aceasta, bineînțeles, în viitoarea campanie electorală pe care Puterea a început-o deja sub diferite forme și uneltiri necunoscute încă.

Liviu FAINA

Aniversare

Dă-mi mâna! Și astă-noapte am visat monștri.

Se făcea că un miriapod urias, cu picioare de ciocane,

cutreiera mormintele eroilor noștri. Îi dezgropa, cu mandibule uriașe, în chip de șeceri

și-i înghitea unul câte unul. Să nu mai rămână nici unul! Șuiera cu voce omenească arătarea

Nici amintirea lor, care ne-a asigurat „emanarea!”

Și astfel, în imensu-i pântec, intrau tinerii lui Decembrie:

cu piepturile dezvelite, cu flori în mâini...

„Fără violență” rosteau ei, preschimbăți în îngeri

și înălțau în văzduh drapelul Revoluției.

Privind prin locul stemei decupate, am văzut oamenii de azi, pe cei vii, îngrozindu-mă!

Fiecare avea câte o dublură, Ianuși, cu două chipuri identice:

unul, cel adevărat și celălalt, cel care voia să pară!

Cu zămbete duble - miere și rănjec - cu priviri moi și scăpărări de satană

Vorbe minciuni, panglici colorate, vărsau dintre buzele putrede.

Cu o mână făceau semnul libertății, iar în cealaltă țineau o stea roșie,

cu o mână își făceau semnul crucii, iar în cealaltă țineau o stea roșie,

cu o mână făceau semnul victoriei, iar cu cealaltă țineau o stea roșie!

Chipuri hidoase, zămbitori monștri, veneau și tot veneau înspre drapelul lui Decembrie,

în spatele căruia trăiau, încă mai trăiau, morții noștri...

cu flori în mâini, cu piepturile descoperite. „Jos comunismul”

rosteau ei

trăcând și tot trăcând, înspre un ieri, fără de azi și fără de mâine

deschizând larg POARTA ISTORIEI! Pentru alții.

DEȘTEAPTĂ-TE ROMĂNE!

Rodica RARĂU

Decembrie, între sărbătoarea națională și tragedia națională a României

Nu cunosc, nu am auzit ca vreun alt stat din lume să înregistreze încheierea anului calendaristic cu un decembrie al contrariilor istorice ca la noi.

I. - Avem ziua de 1 Decembrie ca Sărbătoare Națională a Marii Uniri a tuturor românilor într-un stat național unic, independent și de sine stătător.

II. - Avem ziua de 30 decembrie ca Dramă Națională a uzurpării și profanării Tronului Regal prin izgonirea Regelui Mihai I sub amenințarea cu moartea a studenților și copiii nevinovați încercerați în temnițele comuniste. Abia târziu aveam să aflăm că la Yalta, caracatița roșie ce amenința să se năpustească asupra întregii Europe, a fost potolită, aruncându-se spre sașietatea poftii de sfășiere, ocuparea țărilor răsăritene, printre care și România, adică ceea ce mai rămăsese din ea. Firește, pašalâcul bolșevic a încercat neconștient să și pavoazeze subjugarea cu acte juridice, cu însășii propagandistiști pilotate de unelte autohtone. În această suită, nelimitată, de presiuni multiple, crescânde și de mare durată, comunismul a reușit parțial să pervertească unele segmente sociale transformându-le în turme - cum se exprima micul ecran în 23 august 1994 - inconștiente de sine, având creierul spălat de cele mai elementare cunoștințe asupra istoriei, tradițiilor și românității creștine a neamului. Comunismul, transportat în România cu tancarurile sovietice, și-a creat o fioroasă structură represivă mituită cu sume mari de bani, cu puteri discreționale, cu locuri de agrement, vile, hoteluri și spitale separate de poporul-turmă, cu magazine superdotate la prețuri de nimic, accesul în ele fiind strict oprit „celor ce muncesc cu bratele și cu mintea de la orașe și sate”. Totul spre opulența nomenclaturii analfabete, uneori căptușită cu diplome ingineresti obținute la Moscova, dar justificate doar prin cunoașterea ascuțirii luptei de clasă. În România, „marile victorii ale socialismului”, socialism care era, în fond, un uriaș gulag, nu au putut demara decât după înlăturarea celui mai redevabil zid al românității, Monarhia constituțională. În celelalte țări de sub ocupația sovietică, monarhiile fuseseră deja eliminate. La 29 nov. 1945 se declară Republica Populară Federativă Jugoslavica. La 11 ian. 1946 se declară Republica Populară Albania. La 1 febr. 1946 se declară Republica Populară Ungaria, țară care deja era un regat fără rege. La 8 sept. 1946 s-a declarat Republica Populară Bulgaria. Noi ne aflăm la sfârșitul anului 1947 când monarhia noastră încă supraviețuia. Longevitatea ei se datora actului istoric de la 23 august 1944, prin care, Regele Mihai I al României adusese un uriaș serviciu umanității și omenirii pe care a salvat-o de la sacrificarea sigură a circa două milioane de oameni pe câmpiile de luptă, scutând conflagrația mondială cu o jumătate de an. Înșiși viața politică din țara noastră devenea, zi cu zi, tot mai sufocantă sub cizma armatei roșii. Și totuși, tânărul Rege Mihai, sfătuit de mari bărbați de stat, rezista ferm. Abia când a venit, neinvitat, A.I. Vășânschi, măciuca lui Stalin, și a urlat „Yalta sunt eu!” izbînd cu pumnul în sticla de pe biroul Regelui, silindu-l să accepte un guvern comunist condus de Petru Groza, Suveranul s-a văzut în fața unor perspective de pericolozitate maximă. Când Groza a trecut la sfărâmarea structurilor democratice ale României, Regele i-a cerut să și depună mandatul, ceea ce Groza a refuzat căci el nu era ales de popor ci impus, sub amenințarea Moscovei. În urma acestei comportări a filosofiei lui Groza, Regele a refuzat să mai semneze actele emise de asemenea guvern. Așa s-a instituit „greva regală” care a ținut din august până în decembrie 1945 când consfătuirea de la Moscova a aliaților a convenit să fie incluși în guvern către un reprezentant al P.N.T. - Iuliu Maniu și P.N.L. - Brătianu, respectiv Iuliu Hateganu și Mihail Romceanu, un paleativ de

tipul celor uzitate azi în războiul sârbobosniac de anglo-francezi. Kremlinul însă atacă în continuare. La 19 nov. 1946 au loc alegeri generale când, printr-un fals istoric la nivel național, aranjat la Ministerul de Interne, este declarat câștigător F.N.D.-ul bolșevic prin trecerea voturilor de peste 80% obținute la partidul lui Iuliu Maniu, în tolba

M.S. regele Mihai împreună cu Regina Mama

comuniștilor de sub protecția armatei roșii. La 29 iulie 1947 este dizolvat prin forță P.N.T., iar P.N.L., sub presiune irezistibilă, se autodizolvă. La 11 nov. 1947, conducerea P.N.T., în frunte cu Maniu și Mihalache, este arestată și condamnată la exterminare fizică prin ani grei de temniță de unde nu mai aveau să iasă la lumina soarelui.

În sept. 1947, se întrunește, conspirativ în Polonia, Cominformul, neualta diversionistă a lui Stalin, unde este pecetluită soarta monarhiilor noastre. La 23 dec. 1947, fără a-l fi demis formal pe ministrul armatei, general Mihail Lascăr, este numit în locul său ofițerul dezertor la ruși, Emil Bodnăraș. În acel moment, dezertorul nici nu se afla în țară ci era la Moscova unde primea ultimele directive, de la Stalin, cum să fie înlăturat Suveranul României. Întors în țară, ministrul Bodnăraș procedea urgent și radical la decapitarea armatei române scoțând în retragere cele mai capabile și mai verticale cadre de la toate eşaloanele, începând cu generalii încărcați de eroism pe câmpiile de luptă. Eram deci în decembrie 1947. Sosise Crăciunul. Tot poporul binecredincios, în frunte cu M.S. Regele și Regina Mama Elena, sărbătorea ziua Nașterii Mântuitorului Iisus în lumina fadă a deznădejdiei. Cu toții ne alinam suferințele, foamea, lipsurile de tot felul, la slujbele bisericești și la melodiile micuților colindători ce se pregăteau pentru Ajunul de An Nou. Românul nostru încă mai păstra un zâmbet palid, o față senină și un dram de speranță. Tragedia Națională păndea din umbra caselor noastre învăluite de parfumul colacilor pregătiți pentru colindători. Sosește ziua de 30 dec. când, pe la amiază, Palatul Elisabeta este invadat de trupele înarmate ale diviziei Tudor Vladimirescu (vai, ce sacrilegiu cu acest nume!!) bolșevizate prin reeducare în Uniunea Sovietică. La Regele Mihai, chemat urgent prin șiretlic bolșevic, intră P. Groza și Gh. Dej care îl somează să iscălească actul de abdicare pus pe birou

de ei, dar întocmit probabil la Moscova și expediat prin ministrul dezertor orice cale, cu orice preț. Fie șantajat că, dacă nu semnează, vor fi împușcați o mie de studenți din mîile de studenți și copii nevinovați aflați în temnițele comuniste. Fie printr-o diversiune armată în capitală, organizată de Bodnăraș, cu

logistica sovietică, în cadrul căreia atâr Regele, cât și Regina Mama, împreună cu capetele luminate ale României ar fi fost asatinați sub pretextul că Regele ar fi provocat asemenea evocare, să trezesc în de aceiaș tip, sugestia unei asemenea diversiuni). Înșiși M.S. Regele Mihai, s-a gândit în viața sa, pe care și-ar fi sacrificat-o eroic dacă prin jertfa sa ar fi schimbat în bine soarta României. Nici nu ar fi putut să suporte executarea studenților, a copiii, a capetelor neamului românesc ce ar fi fost împușcați în casele lor, în temnițe, pe stradă, sau oriunde. Drept urmare, intru salvarea fiilor țării, Regele s-a văzut silit să iscălească abdicarea și să se supună izgonirii din țara în care s-a născut, al cărei cetățean devotat era, țară pe care el înșiși o salvase de la dispariție sigură sub puhoiul hoardelor roșii care deja aveau la activ milioane de execuții fără judecată, fără mormânt, fără lămânare. Acesta este tabloul tragediei pe care o reținem cu lacrimi de durere în fiecare an, la 30 decembrie, ca Ajun de Anul Nou. Astăzi, după o jumătate de secol, știm că „vechea noastră Constituție, cea legitimă, nu și-a pierdut puterea de act fundamental al poporului român” - vezi Istoria Constituțională a României, 1859-1991, de Eleodor Focșeneanu - care nu trebuie să lipsească din casa oricărui român. Așadar, juridic, monarhia noastră constituțională doar a fost întreruptă în exercitarea ei, însă nu și-a pierdut temeiul juridic nici azi. Din punct de vedere teologic, respectând cuvintele Sf. Evangelhelist Matei că „ceea ce Dumnezeu a împreunat omul să nu despărță” devine cert că M.S. regele, ca uns al lui Dumnezeu prin patriarhul României, rămâne „rege în veac”. Este împotriva naturii lucrurilor a crede că un important segment social, cel mai năpăstuit, cel căruia i s-a spălat creierul în mod cu totul brutal, ar putea decide conștient, în deplină cunoștință de cauză, soarta monarhiei fără de care România nu ar fi ajuns ceea ce a devenit la 1 dec. 1918. Este la fel de absurd ca și cum te-ai prezenta în fața unor discipoli și le-ai da o lucrare scrisă pe o temă despre care ei nu știu nimic în afară de ceea ce i-au învățat demolatorii istoriei țării, a neamului, a moralei și a credinței milenare. Începând de după 19 nov. 1946, trei generații au votat în virtutea unor reflexe atât de automatizate, atât de străine procesului de cunoaștere, încât unii ajunseseră să declare că sunt mândri cu un asemenea vot. Să exemplificăm această afirmație:

1.- În ziua votării actualei Constituții, un reporter străin a întrebat pe o alegătoare ieșită din cabina de votare dacă a votat pentru Constituție. La această întrebare, alegătoarea a răspuns cu o emfază euforică „da, am votat pentru că sunt româncă”. Reporterul însă a insistat întrebând-o ce idei frumoase conține Constituția pe care a votat-o. La această nouă întrebare, alegătoarea s-a simțit pusă în dificultate, neputând arăta nici măcar o singură idee din Constituție, recunoscând astfel că nu cunoaște ceea ce a votat. Deci alegătoarea a votat „pentru că e româncă”, nu pentru că ar ști ceea ce a votat. Iată reflexul inconștienței automatizate de o jumătate de secol, reflex tomnatizat de o uimitor de falsă euforie padrapat cu o uimitor de falsă euforie patriotă. Miopia necunoașterii nu este sinonimă cu euforia oarbă a românității.

2.- Emisiunea „Veniiți cu noi pe programul doi” din 29 nov.1993 a prezentat un reportaj-anchetă desigurat în mediul satelor și în unele întreprinderi muncitorești. Întrebarea a fost „știți pe cine ați votat?” „știți ce doctrină ați vo-

lat?” Spre uimirea oricărui om din sfera civilizației, absolut nici un interviu nu a putut răspunde ce partid sau ce doctrină a votat. Culmea este că în timp ce unii se jenau să motiveze de ce au votat în necunoștință, alții au mărturisit cu o naivitate demnă de admirație, pentru că era sinceră, „am pus ștampila unde mi-a spus”. Cine le-a spus? - întrebăm noi acum. Știm cine, pentru că la multe centre de votare nu s-a aflat nici un reprezentant al Opoziției, în alte centre asistenți se plimbau pe afară, iar lamulte centre reprezentanți regimului fiind președinții centrelor, bagajii pe complicitatea celor ce asigurau securitatea și dresăți în stilul ultimilor 40 de ani de alegeri, au dispus cum au vrut de soarta buletinelor de vot. În plus, pe parcursul campaniei electorale, oamenii marilor partide din opoziție nu au avut access la sate sau în întreprinderile muncitorești unde, grupuri de agresori dresăți profesioniști, ca să pară a acționa din proprie inițiativă, grupuri de bătuși schilodeau sau chiar asasinau pe cei pe care comunismul a urmărit întotdeauna să-i lichideze fizic. Este în afară de orice îndoială că dacă nu ar fi fost puși profesioniști care să alcătuiască, să inconștienteze, să dreszeze asemenea grupuri, actele de agresiune nu s-ar fi produs pentru că românul nu s-ar fi produs pentru că este pașnic, îndurător și comunicativ. Românul are o predispoziție naturală pentru informare, cunoaștere și învățare. Numai prin cunoașterea deplină, corectă și demnă a unei teme, românul poate fi chemat la un referendum în cauză. Altfel totul rămâne o mască a uzurpării sufletesti, sociale, politice și de stat. Uzurparea și profanarea mișelească a Tronului Regal care ridicase România pe treptele idealurilor sale istorice; sfășierea unor mari teritorii din trupul țării cu complicitatea p.c.r.; menținerea unor segmente sociale cu creierul spălat; minciunile despre progres în timp ce viața se prăbușește în mizerie; acaparea totalitară a vieții de stat în mâna dictaturii personale sau de grup, toate acestea nu pot dăinui la infinit. - Vai vouă fățarnicilor, că pe dinafară vă arătați drepti oamenilor, înăuntru însă sunteți plini de fățarnicie și fărâdelege. Vai vouă, fățarnicilor, că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor; că nici voi nu intrați, dar nici pe cei ce vor să intre nu-lăsați. Vai vouă, fățarnicilor, că oricine poate să ajungă vrăjmașul nostru spunându-vă adevărul. (Gal. 4,16).

Nu uitați că poporul acesta dreptcredincios, în momentele cele mai grele s-a luminat și a știut să-și ia crucea sa și să-l urmeze pe Hristos, nu pe satana.

Pavel ZUZU
Preot Iconom Stavrofor

Sub poleire de Cruce

Se avântă dorurile epre
Soarelui Răsare...
Se porniră magii spre
de lumină, spre
măgura de vedere...
Ingenunchiați sunt pastorii
Păstorului Mare, Păstorului Unic:
Rege-regilor,
Împarat Singurății,
Prinț Cunoașterii...
Și cuvântul S-a
Trup...
Și a locuit
Și spre Țara Soarelui
avansăm sub poleire de Cruce...

Dan BODEA

Colindă, colindă

Poporul român și-a definit fizionomia etnică, socială, culturală și religioasă în împrejurări cu totul sui generis. Așa cum poporul nostru s-a născut creștin, tot așa creștinismul, pe mealegruile noastre, a cunoscut o amprentă românească prin rolul spiritual specific, prin afinitatea proverbială a sufletului românesc, prin formele de exprimare rituală și existențială, prin multiplicitatea semnificației a sărbătorilor și a datinilor generate.

Disponând de o reverberanță trăire afectivă, de o fină impresionabilitate concretizată în inspirații artistice nemuritoare, strămoșii noștri au știut să-și primerească visul și puritatea spirituală. Cea mai desăvârșită trăsătură a creației artistice în frunte cu colindele, constă în aceea că în decursul secolelor, ea nu numai că nu și-a pierdut din farmecul și funcționalitatea

ei, ci, dimpotrivă, a cucerit și cucerește conștiința noastră, își sporește forța de iluminare și înobilare a conștiinței noastre. Farmecul colindelor nu este detectabil sub lupă. Farmecul lor devine concret, inteligibil și convingător abia atunci când sunt ascultate sau chiar interpretate de noi. Atunci ele ne formulează convingeri creștine, precepte de viață, desăvârșire social-morală, mergând până la definiții ocupaționale, lingvistice și istorice. „Nouă azi ne-a răsărit/Domnul Iisus Hristos/ Mesia Cel mult dorit...”

este expresia poetică a dogmei creștine despre Nașterea Fiului lui Dumnezeu. Cu scutece S-a născut/ și în brațe s-a

purtat” confirmă dogma că Iisus „din fecioară s-a născut/ și cu lapte s-a crescut” ca om (copil) adevărat. Cel ce era și Dumnezeu adevărat. El a venit pentru cei nevoiași și, pentru copiii lipsiți de fericirea unor bunuri elementare, căci și „Mama lor ar fi făcut/ Dacă ea ar fi putut/ Dar n-are dărg și lopată/ Nici făină măcinată” (dărg - cociorvă de împins jarul). Pacea, sănătatea și buna conviețuire, pentru care ne rugăm la slujbe, se găsesc ilustrate în colinde. „Și la anu să venim/ Sănătoși să vă găsim/ Și să fie pe pământ/ Pace și frumos cuvânt”. Ne mișcă mult sufletele acea filiație creștină contopită în cultul pentru strămoși, „Azi ca strămoși cânt în cor/ Colindul sfânt și bun/ Tot Moș era și vremea lor/ Bătrânul Moș Crăciun”. Notă de uimitoare inspirație aduce identificarea până la substituție a extremelor prunc și bătrân, vizând una și aceeași sărbătoare, 25 decembrie, când preoții liturghisesc Nașterea lui Iisus-Prunc, iar lumea îl cântă și pe Prunc și pe Moș Crăciun, ca imagini de concepție unitară. Așa se anticipează sensul revelației când sărbătorim atât anul încheiat, ca bătrân, ci și Anul Nou, ca prunc abia răsărit. Nu numai că nu împieteză cu nimic gândirea și

trăirea sărbătorească a acestor momente, dar ne copleșește farmecul unicității extremelor la o treaptă mai emoțională, mai împodobită de imagini-concepte. Amprenta patriotică, „I-a sculăți români plugari”, apoi vocația de agricultor, păstor și icusit gospodar completează portretul celui pentru care colindul vine „Ca un semn dembelșugare/ Cu rod mare pe ogoare”.

Circulația colindelor pe toate teritoriile locuite de români, deși a îmbrăcat nuanțe dialectale, a contribuit decisiv la unicitatea limbii grăită de tot neamul nostru. Azi, după o jumătate de secol în care au fost izgonite fantasticele comori de suflet, cultură și speranță, a sosit timpul să folosim toți factorii ce ne stau la îndemână, cu precădere școlile unde se regenerează sufletul românesc, pentru ca suflul înnoitor al colindelor să nu se mai limiteze la concertele ocazionale ci să-și reia circulația prin intermediul grupurilor de copii care, ca magii de la răsărit, să meargă cu steaua și luceafărul, ambele nedespărțite prin tradiție, din casă în casă restituind neamului nostru credința și bunătatea, primenind spiritul eroic și generos care l-au caracterizat dintotdeauna.

Preot Pavel ZUZU
Parohul Bisericii „Domnița Bălașa”
București

Sfântul Apostol Andrei - părintele ortodoxiei românești

Seara Duminicii Sfinților Strămoși după trup ai Domnului a fost consacrată inspirat sărbătoririi Sfântului Apostol Andrei de către cea mai importantă organizație românească misionară 1): „Frăția Ortodoxă”. Sala Palatului unde cândva răsunau, trucate, „apaluzele puternice, prelungite” abia a putut cuprinde mulțimea de credincioși bucușteni ce-au avut norocul să afle de acest eveniment anual. Spre nedumirea celui ce consemnează aceste gânduri, astfel încât intrase în obișnuința participanților la astfel de manifestări ortodoxe, s-a omis înălțarea Rugăciunii Domnești, iar cuvântul începător al prof. dr. Emilian Niculescu a cuprins chiar de la început amănunte organizatorice, prozaice („Inchirierea sălii”, „cutiile cu donații la ieșirea din sală” etc.), pentru care se puteau sacrifica două-trei minute la sfârșit. Din fericire, al doilea segment al discursului eruditului profesor de bizantinologie, referitor la originile „Frăției Ortodoxe” și mai ales cel ultim, cu privire la faptele Sf. Ap. Andrei, patronul organizației și - după cum și-a exprimat vorbitorul un deziderat - al ortodoxiei românești, în genere, au înălțat cugetele și-au emoționat. Cald evocatoare, cuvintele dlui prof. dr. E. Niculescu au acoperit aproape totul, de la scrierile lui Tertulian până la dovezile palpabile din zilele noastre; misionarismul Sf. Ap. Andrei și-a vădit așadar, rodnicia grație harului dumnezeiesc minunat lucrător pe un substrat etnic extrem de favorabil învătării evanghelice.

Cel de al doilea cuvânt de învătătură pentru cei prezenți a aparținut binecunoscutului părinte profesor dr. Constantin Galeriu. Accentele sale patetice au constituit din nou balsam sufletelor noastre rănite de multele neajunsuri și rele ale prezentului degradant. Transparența discursului sfinției sale ni s-a părut desăvârșită: „Români au o dublă obârșie: latino-romană din punct de vedere cultural-istoric și creștin-ortodox din punct de vedere spiritual-duhovnicesc. O cununie minunată...” Fericita simbioză a fost evocată la nivel folcloric (Miorita și Meșterul Manole atestând soluția

jertfei ziditoare) și lingvistic (limba română comună a selectat din latina populară lexemul lumen - i.e. „lumină” - pentru conceptul lume, spre deosebire de surorile ei romanice: mundus). Ambele interpretări au mers la inima și, deopotrivă, la mintea autorului acestor rânduri care, cu alte prilejuri, a mărturisit scris convingeri asemănătoare: e de-a dreptul răscolitoare apropierea religie-știință, dacă ținem cont și de teoria unui savant de origine română, Stephan Lupasco, despre (re)devenirea vibrației fundamentale finale din univers (=lume) ca stare corpuscular-ondulatorie (=lumină)! Spre a ne întoarce la statutul preponderent artistic al manifestării de care ne ocupăm, am conchide: din lumină am venit prin/în lume, în lumină ne vom întoarce prin/din lume.

Deși kitschului i s-au făcut, pe alocuri, copioase concesii, cota artistică a unei seri a fost maximă prin măiestria interpretativă a harpistei Stana Bunea și a corului „Madrigal” dirijat de Marin Constantin. Nu putem uita microrocitul liric al actorului Victor Rebenjiuc. De n-ar fi fost „grija” echipei de tehnicieni (?) a sălii de a face să se cutremure - dimpreună cu bietele noastre timpane - tavanul și pereții prin folosirea la potențial maxim a „sculelor din dotare”, am fi putut consemna și noi, în încheiere, cu o notă maximă această manifestare de excepție a „Frăției Ortodoxe” la care au asistat, între alții, și înalte fețe bisericești, în frunte cu P.F.P. Teoctist....

Prof. Mihai FLOAREA

Notă: 1) Adjectivul își are tâlcul său: cum o demonstrează ASCOR și, iată, „Frăția Ortodoxă”, Biserica Ortodoxă Română nu-i numai tainic-lucrătoare, repudiind militantismul; ea este și viu-lucrătoare, propagându-și, în ritmul permis de inerțiile vremurilor pe care la traversăm, valorile autentice. Salutam din acest colț de pagină, cu o lacrimă de bucurie prinsă în gene, și apariția cetelor de colindători prin locuri publice și prin blocurile de locuințe bucuștene; colindători-profesioniști, dacă ne este permis cuvântul, întrucât ei sunt seminaristi și studenți ai facultății de Teologie din București.

Sfânta Muceniță Eugenia - 24 decembrie

Născută la Roma, din părinții Filip și Eugenia - mucenița purta numele mamei - întreaga familie se mută la Alexandria unde tatăl primește dregătoria de prefect. Acest oraș, far al culturii antice egiptene, devine vestit prin multitudinea și feroicita martirajelor. Autoritățile imperiale nemaiputând zăgăzui pătrunderea creștinismului, foloseau și discreditarea bazată pe mărturiile false în procesele înscenate creștinilor. Indurerată de asemenea practici, Sfânta Eugenia își făurește un plan ieșit din comun. Ea era conștientă de însușirile specifice: fizic armonios, fizionomie senină, blândă, voce de tonalitate joasă, catifelată, cu timbru tenoral, capabilă să imite un bărbat. Ea fuge din familia părinților, primește boteluz de la episcop, apoi se tunde și se îmbracă bărbătește, își schimbă numele de Eugenia în cel de Eugen. Astfel ajunge să fie primită în cinul monahal dintr-o mănăstire. Comportarea-i corectă, înțeleaptă, neatinsă de înținuințe, face să fie aleasă stareț. După înscăunarea acestui stareț Eugen, apare diavolul inoculat într-o femeie numită Melantia care, mimând cu lacrimi că este suferindă și nu are acoșeri unde să-și odihnească oasele, se roagă să fie adăpostită temporar în mănăstire. Din milă, „Fericicii cei milostivi...” i se îngăduie. Însă Melantia, stăpânită de diavol, încearcă să-l atragă în păcat cu ea pe starețul Eugen. Nereușind, Melantia pleacă furioasă din mănăstire și clamează în urechile autorităților că cinul monahal trăiește în păcat și că chiar ea însăși a fost demeritată de a păcătu cu starețul. Intriga diabolică a Melantiei a contaminat pe mulți. Prefectul, auzind asemenea fapte, îi cheamă pe starețul Eugen pe scaunul de judecată. Acolo, starețul este toropit cu acuzații proferate de Melantia și părtașii ei. După ropotul înscenărilor macabre, starețul Eugen primește dreptul de a-și rosti ultimele cuvinte înaintea sentinței de condamnare. Cu voce înaltă, ca să audă mulțimea din jur, el declară: „Știu că noi, cinul monahal, avem de suferit de la cei cu limba plină de ocară, și de trimiteră la chinuri; dar, ca să vedeți cât de false și diabolice sunt cântirile împotriva mea, aflați că eu, starețul Eugen, sunt femeie și mă numesc Eugenia; iar sunt fiica celui care mă judecă; prefectul pe care îl vedeți, este bunul meu tată, soțul lui este mama mea prea scumpă, iar fiii lor sunt frații mei mult doriți”.

Asemenea dezvăluiri au electrizat întreaga mulțime. Tatăl, judecătorul-prefect, își strânge la piept fiica-i mult căutată, mama își îmbrățează cu lacrimi fecioara regăsită, iar mulțimea e cuprinsă de furie împotriva cântirilor rămasi de rușine. Pedepsa lui Dumnezeu a adus focul care a mistuit până în temelie casa și averea Melantiei. Tatăl s-a botezat, a ajuns păstor al creștinilor, din care cauză a fost ucis cu săbiile de păgâni. Mama și fiica sa, sfânta fecioară Eugenia, de teamă, s-au înfocșat la Roma. Împăratul, văzând că monahia Eugenia refuză să se închine idolilor, ordonă să fie aruncată în lac cu o greutate legată de ea. Fericita fecioară scapă de la înec prin minunea credinței. Însă credința ei în Iisus i-a atras decapitarea cu sabia în ziua de 24 decembrie, zi în care Biserica noastră o prăznuiește.

Azi, pomenind cele despre Sf. Muceniță Fecioară Eugenia, se cutremură ființa noastră gândind cum slugile cotoptorilor străini au denigrat, calomniat, osândit, torturat și omorât pe preoți (vezi Troița de la R. Sărat) până la ierarhii cu viață de sfânt ca Irineu, fostul mitropolit al Moldovei, zdrobit cu acuzații și trucaje macabre asemenea celor proferate asupra Sfintei Eugenia pe scaunul de judecată.

Sfântă Fecioară neprihănită, purtătoare de cunună prea fericită, Muceniță Eugenia, roagă pe Mântuitorul Iisus să întoarcă fața spre noi, să ne lumineze memoria asupra celor jertfii mucenicești pentru Hristos, să ne dea curajul recunoașterii adevărilor. Bunul Dumnezeu să dea gând și inimă bună celor care prin nedreptate permanentizează nedreptatea, ca toți cei ce slujim Evangheliei să ne bucurăm de împlinirea dorințelor meritate dar încă zăvorâte prin abuz și malefic; să ne bucurăm de lumina dreptății ce nu provine prin puterea tronului pământesc ci numai din izvorul bunătății celor ce au în suflet Harul Sfântului Duh și să ne miluiască pe noi.

Preot P. ZUZU

VASILE RAȚĂ

- sub vraja culorilor

Ubitorul de frumos, care calcă pragul galeriilor de Artă ale Municipiului București, este întâmpinat de o serie de tablouri, format mare și mijlociu, în care culorile „se iau la luptă”, sincronizându-se într-o cascadă de curcubeie. Când suprafețe mari de albastru, alburiu, gri, negru etc. „se cumpănesc” tinzând să realizeze taine „echilibrabile”, când tușe late și energice, drepte sau frânte, în care predomină fumuri, griuri, albul, negrul sau roșul brăzdează, înviorând și luminând, spațiile. Efectul este spectaculos: pânzele plac, încântă ochii și trecerea de la un tablou la altul devine un prilej de satisfacție estetică cu efecte tonice asupra spiritului. Se pare că tânărul pictor se mulțumește „să joace” superior cu „vășele” - vorba lui Tudor Argezi: scopul său principal fiind doar bucuria combinațiilor cromatice optime „în sine”... Se pare... În realitate, deși înțelesul, povestea sau fabulația, ori semnificațiile simbolice sunt destul de bine „ascunse”, ele există, în câteva lucrări de-a dreptul vizibile... Cine nu se mulțumește numai cu explozia cromatică, are răbdare și știe să caute va descoperi că tânărul pictor Vasile Rață - asemenea lui George Coșbuc în pasteluri - este puternic impresionat de forța, impetuozitatea și amplitudinea proceselor dinamice ce au loc, neconștient, în natură, chiar dacă simțurile noastre nu le înregistrează în toate cazurile. Mișcarea, în concepția sa, stă la baza tuturor realităților cosmice, chiar și a VIETII! De aceea, în multe dintre compozițiile sale (care nu sunt simple compoziții cum cred unii!), descoperim „furtuni”, „invălturi”, „spargeri de zăgazuri”, „dezlănțuiri” de energie, chiar „geneze promordiale”. Materia, ca-n „Scrisoarea I” a lui Eminescu, iese „din negura eternă” lăsându-se atrasă „în viața de un dor nemărginit”. În fața lor, avem impresia că, privind de undeva de sus și de la mare distanță, niște uriașe frământări și zbateri - în drumul lor până la noi - își potolească „pulsul” devenind nu numai frumoase, ci și calme. Dacă ar fi să apelăm la o analogie ne-am referi la vestita planetă ALBAȘTRA adică la Pământul nostru (Terra) văzut din navele cosmice care-l înconjură cu viteze supersonice. Există, în același timp - dacă am pornit pe „descoperiri”, să mergem până la capăt! - și câteva pânze în care ideea de viață, în general, de existență umană, în special, este ingenios sugerată. Într-o lucrare de mari proporții, din pământ, ape și „foc” (niște alchimii fantastice în care roșul și albastrul-flacără domină), se înalță spre cerul senin o siluetă umană (cap, umeri, brațe, șolduri etc.) - simplu conatur - văzută din spate. Se pare că energia „propulsoare” (focul de sub tălpi și de sub genunchi) și-a făcut „datoria” și înălțarea se va întregi lin... În altă lucrare, de

dimensiuni mijlocii, realizată în culori deschise, omul - tot sub formă de simplu contur -, cu spatele spre privitor și cu fața nouă trâmă al vieții, întrebându-se parcă, VIETII care i se profilează în față. În alte pânze, ideea că viața reprezintă o continuă luptă cu adversitățile, că „viața-i datorită grea” este admirabil sugerată plastic: un cap (de om) cu mustați este aproape strivit de materia oarbă în proces de structurare și organizare. În altă compoziție, plăci mari și groase de piatră și de pământ din care răzbat vegetații „încăpățănate” ca „corchirini de negri” din „Testamentul” argezhian tin să zădărnicească eforturile unei „ființe” căreia, parcă, îi zărim ceva ce aduce a braț și a picioare umane, de-a se smulge din încreștarea gleei și de-a răzbate la lumină... În unele lucrări, ideea de viață se mută în universul faunei: un cap (de rândunică???) îndreptat spre o fereastră cu stâlcuri albastre așteaptă zorii dimineții, sau un vultur atât de slabit de drumuri și eforturi, încât îi descoperim sub pene scheletul, își întinde ciocul spre ceva ce poate sluji drept hrană și izvor de putere... În forme voit abstracte - numai linii, contururi și culori - pictorul coboară și în lumea satului, în folclor: două femei (coloritul portului, al veșmintelor ne sugerează sexul) stau la sfat...

Absolvent din acest an (1994) al Academiei de Artă din București, clasa de pictură a profesorului maestru Ion Sălișteanu, după ce doi ani a studiat scenografia și imaginea de film la Institutul Unional de Cinematografie din Basarabia, VASILE RAȚĂ este un artist cu o puternică personalitate și o bogată activitate: douăsprezece participări la expoziții de grup și trei expoziții personale. I-am urmărit evoluția încă din timpul studenției sale - era prezent la manifestările artistice organizate în galeria din strada General Budișteanu nr.16, pendinte de Academie. Având viitorul în față, desigur, este în căutare de drumuri, de noi forme de expresie. Deocamdată realizează sinteze în care scenografia și pictura se întălesc în corespondențe fascinante. De aici, caracterul monumental al picturilor sale. Însă căutările artistului, departe de-a fi simple „încercări” și „experimente” reprezintă drumuri sigure. Alege cu luciditate și cu precizie scopuri plastice. Întrucât cred în „steaua” lui, îmi închei rândurile de față parafrazându-l pe marele cronicar care constată cu mândrie: „...nasc și-n Moldova oameni”, fericit că PATRIA MUMĂ - ROMANIA - își ocrotește și-și „scolește” și fiii dintre Prut și Nistru pentru care pămește ca un martir ILIE ILĂȘCU.

M. AUGUSTIN

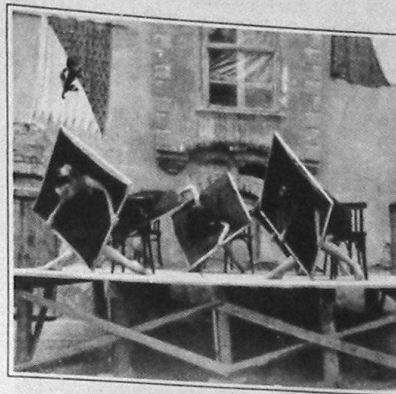
Cronice altor timpuri

Vremea sfântă a Crăciunului ne poartă gândurile cu veacuri în urmă când teatrul începea în biserici și mănăstiri. La celebrul mileniului, credincioșii mente religioase - Nașterea și Învierea - organizând în timpul liturghiei evenimente reprezentative care îl îndreptătau pe actor tragic, joacă rolul lui Cristos în drept teatru”. Cu timpul, aceste să dobândească toate caracteristicile afara bisericii, text propriu, cânt, în costume. Didascaliiile unei astfel de drame liturgice a nativității prezintă elemente de montare cu ieșea în poarta mănăstirii, scaunele lui Irod în peristil, păstori în centru, ingerii sus, deasupra galeriilor, iar Magii în spațiul rezervat corului. Întoarcerea la Betleem se desfășoară într-o procesiune prin mănăstire la care participau atât actorii - preoți și călugări - cât și spectatori. Se intra apoi în biserică și se intona imnuri.

Mai târziu, în secolele al XIII-lea și al XIV-lea, apar „jocurile” și „miracolele” în cadrul cărora temele se diversifică și acoperă întreaga istorie sacră. Latina este tot mai adesea înlocuită cu limba poporului, în special în scenele laice care se înmulțesc și ele progresiv. În acest context, Jocul Sfântului Nicolae, scris de francezul Jean Borel din Arras pe la 1200, seamănă mai mult cu o piesă profană, datorită tablourilor ce prezentau câmpul de bătlie al sarazinilor cu creștinii, curtea emirului, închisoarea și cărciuma, ori a poveștilor cu hoți, carțofari și olăcari.

În „misteriile” Nativității, proprii secolului al XV-lea, verva țărănească, lipsa de conveniențe și ipocrieze se afirmă din plin. Acum, spectacolul teatral medieval atinge apogeul, căci „misteriile” solicitau luni de pregătire a reprezentărilor care durau circa o săptămână. Odată cu creșterea numărului de personaje până la câteva sute, alături de clerici apar și mulți dintre

membrii comunității, iar la Metz, în anul 1468, prima femeie, doamna de Latour. Dacă interpretarea se pare că era destul de rudimentară, în schimb costumele erau splendide, fastuoase chiar, ignorând însă total epoca evocată. Împreună cu actorii, pe scenă urca și directorul jocului cel ce conduce ansamblul spectacolului, îi dirija și îi încuraja pe participanți. Tot el ordona ridicarea și montarea „scenei simultane” în piața orașului. Era o estradă lungă de la 40 la 60 de metri, având Raulul și Ladul la extremități. Decorurile erau convenționale ca dimensiune, dar de un realism minuțios al detaliilor.

Sub această formă, teatrul s-a păstrat nealterat aproape veacuri de-a rândul, constituind și în secolul nostru o atracție irezistibilă pentru regizori ca Gordon Craig sau Max Reinhardt. Ispitoarei resurrecții nu i-au rezistat nici artiștii români și la inițiativa Teatrului Național din Târgu - Mureș, timp de trei zile din august, Sighisoara a redevenit cetatea de altădată, gazdă a unui înținat festival de Artă medievală. Intre zidurile sale, ornate cu vechi stindarde, prezintă scene de lemn improvizate în piața presărată cu paie, s-au întâlnit regizori de prestigiu, ca doamna Cătălina Buzotanu sau domnul Victor Ioan Frunză cu binecunoscuta-i Trupă pe butoaie, alături de tineri mai puțin cunoscuți, dar cu spectacole care au impresionat plăcut. Unul dintre acestea, a fost, fără îndoială, cel al coregrafei Mălina Andrei. Pe motive muzicale pornind de la Bach, continuând cu Telemann și Albinoni, ca să sfârșească în acorduri de jazz, au evoluat cu multă grație și dăruire „Doamnelor” sale - de fapt, domnișoarele Alice Popescu, Adriana Dumitru, Monica Ștraț, Magdalena Trușcă și Cristina Butan. Ele au prezentat o inspirată și sugestivă trecere a femeii prin vremi, din epoca medievală până în contemporaneitate. Universul feminin a fost surprins în ipostaze diverse, de la frământări sufleteste, la momente de relaxare și odihnă ori de febrile agitații și agresivități moderne, într-un spectacol bine încheiat, cu certe valențe dramatice. Talentul și expresivitatea tinerelor balerine au fost dublate de prezența costumelor, ingenios concepute tot de domnișoara Mălina Andrei, care le-a conferit calități inedite, de adevărate obiecte scenice. Relaționarea permanentă, mereu diferită cu acestea precum și întreaga construcție a dansului au dat prilejul unor subtile sugestii de artă plastică și monumentală.

Valoarea spectacolului, în ansamblul său, justifică oriând includerea lui în repertoriul unor stagii teatrale. Sunt semne că așa va fi, dar până atunci, un Crăciun fericit tuturor!

Anca ROTESCUCU

Limba noastră - limbă sfântă!

„O, ce veste minunată!”
și „O, brad frumos!”

Prilej de amintiri pentru cei mari, cărora le evocă scene emoționante din copilărie, când ființe dragi (unele prea curând dispărute) făceau sacrificii pentru a le aduce o rază de bucurie, Crăciunul este în primul rând sărbătoarea speranței aduse tuturor de Minunata Veste a Nașterii Domnului, anunțată prin colinde tradiționale. Pentru cei mici, ele și sărbătoarea venirii Moșului drag, așteptat cu înfrigurare, pentru darurile sale care, indiferent de valoare, lor li se par neprețuite! Și, dat fiind că Moș Crăciun își lasă darurile sub pomul ce-i poartă numele, să începem prin a-i lămurii pe cei care cred că bradul frumos împodobit ar fi o străveche tradiție românească. Nu este așa, căci Pomul de Crăciun este un vechi obicei germanic, preluat de francezi în urma războiului franco-prusac din 1870-71 și răspândit apoi în lumea întreagă. Iar îndrăgitul cântec „O, brad frumos!” este, și el, de origine germană. În ceea ce-l privește, poporul român a considerat dintotdeauna bradul ca simbol al vigorii, al sănătății și al tineretii veșnice, din care motiv el este nelipsit de pe acoperșurile construcțiilor noi sau de la porțile tinerilor căsătoriți și, doar de circa o sută de ani, din casele oamenilor, începând cu Ajunul Cră-

ciunului. Și aceasta chiar sub dominația comunistilor care, în ultima jumătate de veac, îl botezaseră „pom de iarnă” și-l mutaseră în Ajunul Anului Nou! Să explicăm acum originea denumirii Sfintei Sărbători a Nașterii Domnului. La noi, ea provine din limba latină, de unde creatio, creationis (care înseamnă creație) s-a transformat în Crăciun, tot așa cum inclinatio, inclinatiois s-a transformat în închinăciune, iar rogatio, rogationis - în rugăciune. Recunoaștem ușor cuvântul nostru și în limbile bulgară și cehă (Kracun), ucraineană (Kerucun) sau maghiară (Karacson). Numele Sărbătorii de la 25 Decembrie înseamnă „Naștere” și în limbile rusă (Rojdestvo), franceză (Noël), italiană (Natale), spaniolă (Navidad) etc. Sărbătoarea Crăciunului a fost stabilită pentru toarea Crăciunului a anii 354 (în Apus) și 386 (în Răsăritul Europei, prin hotărârea Sfântului Ioan Gură-de-Aur). În încheiere, câteva cuvinte despre urările tradiționale de Crăciun. Unii se „luptă” să le schimbe, copiindu-le pe cele ale occidentalilor, și astfel franțuzescul „Joyeux Noël” ori englezescul „Merry Christmas” au devenit... „Crăciun fericit” (?), formulă străină limbii române. Urările noastre strămoșești sunt însă „Sărbători fericite!” și „Petrecere frumoasă de Crăciun!”. Așa trebuie ele transmise urmașilor noștri și așa vi le adresez și eu, din toată inima!

Moș Crăciun și Santa Claus

În aceste zile, mai mulți cititori, printre care și dna Olimpia Ploeanu din București, critică faptul că în perioada premergătoare Sfintei Sărbători a Nașterii Domnului, melodiile noastre de sezon și - mai ales - colinde, frumoasele noastre colinde, sunt foarte scumpe la... tele-vedere și radio-auri! Ne alăturăm (cum am spus-o deja) dorinței legitime de a asculta cât mai multe și frumoase colinde (păstrate cu evlavie când erau întrecute și melodii de-ale noastre, ca: „Moș Crăciun cu plete dalbe”, „A bătuț Moș Crăciun la fereaștră”, „Moș Gerilă”, „Moș Gerilă” (care poate deveni, în mod firesc „Moș Crăciune, Moș Crăciune”), „Zboară, săniuță, zboară, săniuță” și altele, mai ales superbul cântec popular „Sanic cu zurgălăi” (devenit cu zeci de ani în urmă slagăr „en vogue” în America), „Mania” actuală de a difuza pe (aproape) toate lungimile de undă melodii în limba engleză (în frunte cu Sing The Bell) să fie care, o „revanșă” pe care „anglofonii” noștri le-o acordă, după atâta ani, americanilor? Nu așa crede! Așa că, pe lângă „bell”-urile lor (frumoase, ce-i drept) să-i învățăm pe copiii noștri și să difuzăm (în primul rând) colindele și melodii românești de Crăciun, care nu sunt cu nimic mai prejos! Ba, așa zice, dimpotrivă!

Prof. Gh. CONSTANTIN

P.S. În atenția snobilor: La Los Angeles a fost lansat un album audio-video de colinde americane, interpretate de... pisici (!). Pe când un album cântat de cucuvele la București?

Actualitatea politică în lume

■ Cu ocazia vizitei lui Iliescu la Paris, în noiembrie, un grup de români au demonstrat în liniște, împărțind doar trecătorilor foi volante de protest. Printre aceștia se afla și scriitorul Paul Goma, dl. Ioanitoiu și alții, care au fost arestați temporar de poliția franceză. Cu ocazia unei alte vizite la Paris a lui Iliescu, poliția franceză a dus-o la comisariat pe soția celebrului dirijor Sergiu Celibidache. Cu ani în urmă, cu ocazia inaugurării trenului de mare viteză (TGV) în Franța, ambasadorul SUA la Paris, Calbraith a refuzat să se urce în tren alături de ministrul transporturilor franceze, comunistul Eitemann. Ambasadorul a fost convocat la Elisee unde a fost sever admonestat. Așa e Mitterand: are o inimă de mamă.

■ O mare surprindere a provocat anunțul lui Jacques Delors, șeful executiv al Comisiei Europene, că nu va candida la alegerile prezidențiale din Franța. Candidatura și reușita sa erau considerate ca sigure.

■ Tot o mare surpriză a constituit-o și schimbarea conducerii departamentului român al Europei Libere. Noul director este reputatul publicist și analist Nestor Rateș. Se vorbește că dl. Hurezeanu va fi numit director al departamentului român la postul german Deutsche Welle. Numirea lui Nestor Rateș este considerată ca de foarte bun augur pentru democrația românească, cunoscută fiind nu numai competența dar și probitatea morală a dlui. Rateș.

■ Declarațiile recente ale noului ambasador al SUA la București, Alfred Moses, privitoare la susținerea guvernului român de către forțe extremiste precum și a vederilor democratice ale domniei sale, au fost receptate cu înaltă apreciere de către românii din Vest. În speranța că dl. Alfred Moses va rămâne consecvent, apreciem că va putea aduce o contribuție de cea mai mare importanță la restabilirea democrației în România.

■ Recent, la universitatea Sorbona din Paris, politicianul Bombonel Năstase a ținut o conferință pe probleme de politică externă a României. Vrând să demonstreze că politica externă a României se face și sub controlul parlamentului, Bombonel a făcut-o rău de oare! Dânsul a afirmat că parlamentul face controlul „postérieur” prin cuvântul „postérieur” francezii înțelegând... „cur”. Chiar și noi românii folosim, elegant vorbind, același sens: posteriorul. Corect ar fi fost adverbul „postérieurement”. Cu spiritul și ironia fină a francezului, gazda, prof. de drept constituțional Gérard Conac, i-a adus lui Bombonel niște laude atât de exagerate că se vedea de departe ironia. S-a repetat situația anterioară, în același loc și cu aceeași gazdă, când prof. de drept constituțional Ion Murariu, asistat pe funcție de sufler de dl. Vasilescu de la ambasada României din Paris, se căznea penibil s-o rupă pe franțuzește. Ce dracu ne facem cu „posteriorii”ăștia care ne reprezintă în străinătate? O fi crezând lumea că toți românii sunt la fel! Mai trimiteți-i odată la liceu, domnule Meleşcanu, dar nu iar la seral!

Radu PĂTĂRLĂGEANU

Apel

În orașul Chicago locuiesc peste 35.000 de români iar Biblioteca Centrală Harold Washington din localitate, dispune de un număr de peste 1.600.000 cărți în 60 de limbi, din care, numai 150 (una sută cincizeci) în limba română.

Față de această teribilă secetă culturală, apelăm călduros la instituțiile și românii din țară și din diaspora, să doneze cărți în vederea întregirii secției de limbă și literatură română.

Donațiile de primă se adresa: Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat - Secția Chicago

4839 N. Kimball Ave, Chicago, Illinois 60625

Cărțile primite vor fi triate și predate centralizat Bibliotecii Harold Washington.

PNȚCD Secția Chicago
Președinte,
Ing. Nicolae Manolescu
Secretar,
Petre Tisler

Drama Ceceniei:

Afganistanul intern

Evenimentele din ultimele zile demonstrează că Rusia nu concepe să cedeze nimic în favoarea respectării dreptului la autodeterminare al popoarelor. Dacă în privința Republicilor Baltice ea a trebuit să recunoască independența acestora dată fiind conjunctura internațională din epoca respectivă, în ceea ce privește „sfântul pământ al Rusiei” Moscova nu acceptă nici un compromis. Zona Caucazul a fost adusă în sânul Imperiului în vremea țarinei Ecaterinei a II-a și de atunci ea a fost continuu depopulată de autohtonii și mai colonizată de ruși. Din vechii locuitori o parte s-a muncitizat. A mai rămas o altă ce nu înțelege să renunțe la libertate. După Azerbaidjan și Georgia, Kremlinul se confruntă acum cu cecenii. Nu este exclus ca întreaga zonă să „la foc” dacă ținem seama că Ingușetia vecină privește cu simpatie și solidaritate pe războinicii cecenii.

De la Gamsahurdia la Dudaev

În urmă cu doi ani Moscova s-a confruntat cu problema Armeniei unde naționalistii conduși de președintele Gamsahurdia au spus un „NU” răspicat imperiului. Destinul tragic al președintelui ales a fost determinat și de existența unei „coloane a V-a” promoscovite care a contribuit la victoria imperiilor. Nu întâmplător fidelul prieten și ministru de externe al lui Gorbaciov, Edward Șevardnadze, a ajuns președinte. Din acest punct de vedere Moscova se poate felicita și, acum, în Georgia este liniște...

În Cecenia există de asemenea coloana a V-a reprezentată de opoziția ce privește mereu spre zidurile Kremlinului. Scenariul apare identic și nu este exclus ca și fostul general al

Armatei Roșii să aibă aceeași soartă. În plus, la ora actuală, asistăm la luări de poziție subtil nuanțate. Parisul și Washingtonul consideră problema cecenă drept una de ordin intern ce privește doar Rusia. Londra, fără a lua poziție net favorabilă Ceceniei, se arată îngrijorată de posibilele evoluții pe teren. Apare evident faptul că întreaga zonă caucaziană este „un butoi cu pulbere” pentru Rusia. Deși Andrei Kozîrev a declarat ritos că problema cecenă nu poate fi comparată cu Afganistanul, declarația în sine dovedește contrariul. Relieful muntos și dârzenia luptătorilor pentru libertate vor crea cu certitudine mari bătăi de cap Moscovei.

La început, Kremlinul a manifestat circumspecție. Fără îndoială, această politică a fost dictată de conjunctura internațională puțin favorabilă. Nu

trebuie uitat faptul că o intervenție în forță în preajma summit-ului de la Budapesta ar fi „șifonat” rău imaginea lui Elțin. Lucrările summit-ului s-au încheiat însă, rezultatele sale sunt puțin favorabile fostului imperiu. Cei mari, în frunte cu Bill Clinton, au refuzat să accepte pretenția moscovită de a-și menține zona de influență așa cum fusese ea stabilită la Yalta și, probabil, parțial reconfirmată la Malta. Acest refuz (aproape) categoric a dezlegat mâinile „țarului” care - conform unui scenariu obicei - s-a internat pentru o banală operație, exact în momentul în care trupele sale erau pe cale să pătrundă în mica republică răzvrătită.

Președintele ales și confirmat până în 1991, Djokhar Dudaev a cerut compatrioților săi precum și vecinilor să reziste împotriva intervenției rusești. Acest apel a fost bine receptat la Groznai, mai puțin însă în rândul vecinilor. Interesantă apare totodată poziția adoptată de Ucraina care sprijină mai mult sau mai puțin oficial lupta cecenilor. Voluntari ucraineni cu experiență de luptă în Afganistan se află printre combatanții lui Dudaev. Printre ei se află și zece membri ai partidului islamic din Crimeea, neînregistrat oficial la Kiev. Răspunsul ucrainean poate fi o replică dată Moscovei care se uită cu jind la Crimeea și conținea apartenența acesteia la Ucraina. În fapt, este și acesta un rezultat al nefastei politici de trasare a granițelor interioare în vremea „tătucului” Stalin și a urmașilor săi.

Este greu previzibilă evoluția strictă a evenimentelor. Cert este însă faptul că Moscova pierde din ce în ce mai mult teren chiar pe teritoriul Federației. În acest context eforturile sale de a reduce „fiii rățători” în casa comună vor fi mult mai mari.

Ștefan CALIGA

Duplicitatea dlui Kozîrev

După o scurtă perioadă de refacere, odată cu intervenția din Cecenia, imperiului rușii și-au intrat din nou în mână. Actuala comportare a Moscovei, trebuie s-o recunoaștem, nu ne-a luat prin surprindere, fiindcă, era evident că „lupul (ursul) își schimbă părul, dar...”. Aroganța, vicierea, brutalitatea care au dus, de-a lungul secolelor, la încropirea Imperiului Rus rămân în sânge. Ceea ce ne-a frapat însă în aceste zile a fost comportarea ministrului de externe, dl Kozîrev, și motivația ei: democrația nu permite acțiuni separatiste. Drept pentru care, domnul ministru și-a dat demisia din Opțiunea rusă a ex-premierului Gaidar, care îndrăznise să protesteze contra acestui act aventurist. Deodată, gaspadin Kozîrev observă că acțiunea de separare a unui grup etnic și de proclamare a independenței lui pe pământul strămoșesc sunt incompatibile cu democrația. Dar același domn n-a avut nimic împotriva, ba chiar a justificat cu mult zel pe plan internațional, declarația de „independență” făcută de un venetic din Siberia, pe malurile Nistrului. N-a protestat niciodată contra lui Smirnov sau a intervenției Armatei a 14-a contra celor ce-și apărau integritatea, fiindcă „Republica Nistreenă” era constituită nu de cecenii, nu de inguși, nu de osetinii sau abhazi, ci de conaționalii săi ruși. Slavi, blonzi, ortodocși (mai mult sau mai puțin). Când este sincer dl Kozîrev, când condamnă lupta unui popor care n-are nici în clin, nici în mână cu rușii, un popor care se simte pe pământul lui strămoșesc, sau când susține o mână de venetici care se fac

stăpâni cu forța armelor Federației Ruse peste pământul moldovenilor, impunându-le limba, alfabetul și proastele obiceiuri și ținându-le închiși parlamentarii? Când acționează conform conștiinței ministrul rus de externe, când sprijină și justifică intrarea tancurilor rusești în Cecenia, declarat de agresor posesiune rusească - acțiune asemănătoare cu intrarea din '68 în Cehoslovacia - sau când ajută moral și, prin intermediul Serbiei, și material, pe separatiștii sârbi din Bosnia și Croația (Kraina)?

Ceea ce se întâmplă acum în Cecenia nu reprezintă decât continuarea războiului din Transnistria și din fosta Iugoslavie, este una din direcțiile în care acționează, revigorat, imperialismul rus. Din păcate, cu acordul explicit al Occidentului indiferent. Dl Gaidar a simțit pulsul istoriei și sensurile democrației, încercând să trezească Rusia la realitate și s-o aducă pe calea unei Europe civilizate. Kozîrev, în ciuda aparențelor care-l arătau drept un diplomat modern, a trădat, de dragul unui naționalism de mare putere, idealurile democrației, devenind avocatul Imperiului impus cu tancul și cu vodca. Folosind, dacă ele nu erau de ajuns, orice mijloace, inclusiv asasinatul (vezi Gamsahurdia sau președintele Partidului liberal-democrat din Georgia), pentru a impune niște marionete profund îndatorate rușilor, ca Șevardnadze în Gruzia sau, de ce nu, Hasbulatov în Cecenia.

H. ORNIC

Informație

Pe data de 23 decembrie se difuzează pe canalul de TV german SAT 3, la ora 22,55, o emisiune despre „Răsturnarea din România” din 1989, cu o durată de 110 minute.

Emisiunea va prezenta modul în care acele evenimente și consecințele lor actuale sunt percepute de telespectatori din Germania.

O prezentare și un comentariu al acestei emisiuni germane, va apărea în DREPTATEA nr. 65 din 22-28 dec.

R.P.

Tot pe primul loc

Ultimul examen pe anul '94 al naționalei de fotbal s-a consumat, înscriind în palmaresul întâlnirilor România - Israel încă un rezultat de egalitate: 1-1. Deși ne menține și locul de lider în grupă și invincibilitatea, scorul egal nu ne satisface. Din mai multe motive. Întâi pentru că nu am reușit să ne desprindem de echipa Israelului, ancorată strâns lângă noi la diferență de numai un punct la golaveraj. În al doilea rând fiindcă de zecize calculele pe care ni le-am făcut cu toții, în ciuda declarațiilor în doi peri ale antrenorului, general Iordănescu (de genul: „sper să scoatem un rezultat care să ne mulțumească” la urma urmei, dacă vrei cu tot dinadinsul, și o înfrângere - la limită în deplasare poate fi un rezultat care să mulțumească într-o grupă tur-retur cu 10 meciuri). Toți scontam victoria. Normală după ansamblul performanțelor. Pe de altă parte meciul a arătat că victoria ne-a stat la îndemână. Echipa noastră a ratat nepermișiv de mult și ar fi trebuit să mai fructifice măcar una din multele ocazii irosite. Să nu uităm însă că și gazdele au ratat destule oportunități de a înscrie, suficient fiind să amințim intervențiile lui Stelea din

primele minute, când pare că am și văzut mingea în plasa porți din finalul partidei, amintită și de Iordănescu. Chiar dacă numeroase de partea română, n-a lipsit mult să părăsim terenul învingși. Mai ales că - lucrul cel mai important de reținut - selecționata noastră a jucat slab. Cu excepția lui Stelea, impecabil ca întotdeauna, nici unul din cei 12 jucători folosiți nu s-a regăsit la randamentul său obișnuit, ca să nu ne referim la „valoarea World Cup '94”, iar apărarea imediată a lăsat deseori găuri fatale. Să ne declarăm deci mulțumiți, luându-ne rămas bun de la tricolori până la anul, dorindu-le și dorindu-ne să-i regăsim la forma maximă și la același înalt nivel de pregătire. Aceasta va fi sarcina lui Puiu Iordănescu căruia am vrea să-i urăm de Anul Nou - să încerce să se dezbrace de secretomanie și de unele porniri dictatoriale. Chiar dacă este general. La mulți ani!

Și acum la primăvară

Cortina turului Diviziei Naționale de fotbal a căzut. După 17 etape disputate mai mult sau mai puțin corect, din punct de vedere al organizării cu regularitate a unor etape complete, regula tot mai des încălcată spre sfârșitul sezonului - ca și din punct de vedere al sportivității depline (rezultate și comportare). La aceste

capitole este loc de mult mai bine, pas ce așteptăm să fie făcut în retur. Două scoruri învingși nu au fost pe teren, surprinde mai puțin, căci F.C. Național mai are la activ asemenea performanțe, atunci când își găsește cadenta, dar condamnă F.C.-ul de la poalele Tâmpei la chinurile lui Tantal pe timpul iernii, rezultatul de la Galați are pe undeva aparența incredibilului. Mândra echipă virginie care vreme de 13 etape a cochetat cu primele locuri născând speranțe nebunești fanilor săi, s-a prăbușit lamentabil nereușind în ultimele 4 etape să atace un singur punct. Decimată ca efectiv, ea s-a prezentat în fața Oțelului ca la execuție. Dar nu numai acesta este motivul unei deprimante tabere din sânul clubului, lucru imposibil să nu se reflecte și la nivelul echipei, precum și maniera vulcanică a unor pretenții suporteri ce nu se află la prima lor ispravă, au adus echipa giumelească într-o situație de neînviat, ce nu putea fi bănuțuită cu o lună și jumătate în urmă. Cine se va găsi să o scoată din vâgăuna în care a ajuns? În nici un caz șeful adulat al Ligii Suporterilor... În timp ce Steaua și „U” Craiova au obținut victorii normale (3-1 cu Gloria și 4-1 cu Electroputere), ca și Petrolul (3-1 cu Inter) față de faptul că erau gazde, celelalte trei partide au dat mari dureri de cap amfitrionilor. Începând cu Dinamo ce navighează în derivă

și a luptat din greu să egaleze pe modestii textuți arădeni (1-1), cantonându-se în a doua jumătate a clasamentului (o voce autorizată din conducerea clubului a anunțat că „va câștiga campionatul”) și continuând cu Sportul Studențesc care a mai pierdut două puncte în Regie după un meci cu peripezi (3-3 cu Farul). În fine echipa părăsită de echilibratul Vigu, acuzând deschis jucătorii ca „drojdieri și lenși”, am nimit-o pe F.C. Maramureș, a pierdut în fața Argeșului (2-3) după ce a condus cu... 2-0. Să fie efectul direct al alcoolului care l-au dus la minus 14 la adevăr? Aici în regiunea prăbușirilor, bătămării au luat parcă definitiv drumul spre adâncuri pe când studenții mai păstrează șanse de salvare, ca și UTA, noutatea fiind apariția unui nou „pretendent” - Brașovul. La polul de sus, în fotoliul de lider, la golaveraj, steaua precede pe F.C. Național, incontestabila revelație a toamnei, iar la mică distanță (2 puncte), craiovenii stau la pândă. Din grupul următor piteștenii și-au făcut loc cu coatele pe poziția a patra înaintea Ceahlăului - care fără hiatul lui Steaua, putea fi a doua mare revelație - și a găzarilor ploieșteni. Rapid a căzut pe locul șapte, după care urmează echipele cu comportări contradictorii: Gloria, Inter, „U” Cluj, sau decepționante: Dinamo, Farul și Oțelul, dar aprecierile rămân totuși hazarde, la primăvară până la final se mai pot întâmpla multe.

Ultima gală profesionistă

Peste 25 de milioane colectate de la diferiți sponsori au constituit fondul de premii al ultimei gală profesioniste de box a anului, desfășurată la Palatul Sporturilor și la care s-au consemat două K.O.-uri în meciurile Benone Melinte - Sorin Timofte (repriza a 4-a) și Hagimurat Hatanov (Rusia) - Aurel Manole (rep. a 8-a). Ceilalți învingători: Dumitru Alexandru, Gheorghe Paraschiv și Marian Stoica, toți trei la puncte. Petre Gigel l-a scos din luptă pe rusul Ruslan Smolenkov în repriza a 6-a). Pentru titlul național la semiușoară, Daniel Dumitrescu l-a întrecut la puncte pe distanța a 10 reprize pe Radu Ghicean: bursa învingătorului a fost de 1,7 milioane, iar a învinsului de 1,3 milioane. Punctajul a fost 298-263.

Olimpiada de șah

S-a pus punctul final și la Olimpiada de șah de la Moscova. La feminin a câștigat echipa Gruziei (34,5 p.), rezervorul de unde au plecat campioanele mondiale ale mai multor generații, urmată de Ungaria faimoaselor surori Polgar (31,5 p). După ele, la egalitate România și China, ceea ce pentru noi înseamnă o revenire în elită. Autoare: Corina Peptan și Luminița Radu, primele două clasate la C.N. alături de consacratele Cristina Foișor și Dana Nuțu. Felicitări! Băieții au luptat cu curaj într-o competiție foarte tare, realizând 31,5 puncte și clasându-se pe poziția 24 - 27. Victoria a revenit echipei Rusia I (37 p.), secundată de Bosnia-Herțegovina (I) și Rusia II cu câte 35,5 p. De notat că Rusia a putut alinia 2 formați, că doar Olimpiada a fost la ea acasă. Deși nimeni și niciodată nu a mai beneficiat de un asemenea avantaj.

ingrată, F.R.H. a reușit să iasă destul de puțin șifonată. Ne reprezentarea nici unui concurent la C.M. a fost motivată prin plecarea elementelor valoroase cu adevărat peste hotare (Nicu Vlad, Attila Czanka etc.), la care s-a adăugat recrudescența unor acte de indisciplină și mai

impiedicată potrivit normelor internaționale, celelalte două categorii de „neajunsuri”, considerăm că stătea în puterea - și obligația - federației să le prevină și să le împiedice. Astfel, în lipsa unor măsuri de anticipare și prevenire, toată munca ce se depune - ce nu poate fi contestată - se poate duce pe apa sâmbetei. Performanțele juniorilor, din care România posedă o întreagă cohortă de speranțe pentru viitorul imediat - mărturie fiind rezultatele lor internaționale - ne pot da încrederea că țara noastră va reveni în prim planul acestui sport al oamenilor tari. Federația are datoria să aibă o grijă deosebită să nu se irosească nici un talent. Să-i acordăm credit și să așteptăm roadele.

Bilanț de sfârșit de an

grav, cazuri de dopaj. Sigur că în condițiile existente era greu să se asume răspunderea unei prezențe la C.M. cu riscul repetării unor abateri de la disciplină și al descalificării. Dar dacă plecarea unor halterofili nu putea fi

impiedicată potrivit normelor internaționale, celelalte două categorii de „neajunsuri”, considerăm că stătea în puterea - și obligația - federației să le prevină și să le împiedice. Astfel, în lipsa unor măsuri de anticipare și prevenire, toată munca ce se depune - ce nu poate fi contestată - se poate duce pe apa sâmbetei.

Federația Română de Haltere și un sport nu prea spectaculos, dar producător de medalii - a simțit nevoia să facă un bilanț în fața presei cu care nu s-a mai întâlnit în felul acesta de nu se știe câtă vreme. Nu o știu nici cei ce lucrează în cadrul ei de mai bine de 25 de ani. Este cazul fostului campion, actualmente secretar general al federației, Lazăr Baroga, ce s-a prezentat la întâlnire asistat de tot stafful F.R.H.: mai puțin președintele. Motivul principal l-a constituit criticile severe suportate în ultimul timp de forul suprem al halterelor pentru contraperformanțe și pentru absența totală a sportivilor români la C.M. de la Bursa, Turcia. Deși situația părea cu totul

STEP

Gheorghe POPESCU

Drumeți	Liturghic	Un fel de radar	Lizibil
Lupi de mare	Îi pică fisa (fig.)	Grai	Clopot
Inert			
Tăpâne			
Cute!	Ramură		
Dorință	Diminutiv feminin		
		Căluț dobrogean	Îșișite!
A forfoti		Ofițeri turci (od.)	
Subvenționat			

Din alergare

● Titluri goale practic de conținut, dar care au făcut deliciu pe vremea fostului C.N.F.S. au fost repuse în circulație. Șeful Departamentului sport a conferit titlul de „maestru emerit al sportului” unor atlete - din care Vali Ionescu a lipsit - motivând „întârzierea” prin aceea că la ora respectivă când ar fi trebuit acordate apăruse titlul de maestru internațional al sportului care îl înlocuia pe cel reactualizat acum. Care poate fi rostul acestei operațiuni acum este greu de precizat. Decât că mai există mulți nostalgici...

● Două rezultate din preliminariile europene care sparg tiparele normale. Belgia pierde cu 1-4 în fața Spaniei pe teren propriu, după ce deschisese scorul, iar fosta campioană mondială, Germania, întrece cu un modest 2-1 pe echipetarii albanezi, la Kaiserslautern.

● După dușul rece din prima zi pe care ni l-a servit echipa de baschet a Chinei în sala Lucian Grigorescu, fetele noastre și-au luat în zilele următoare o revanșă severă 99-73. Pregătirea pentru C.M. trebuie făcută însă cu maximă concentrare și seriozitate. Ne-am săturat de amatorisme.

● Tradiționalul trofeu „Balonul de Aur” pentru cel mai bun fotbalist european al anului '94 a revenit bulgarului Hristo Stoicikov, favoritul majorității gazetărilor sportive.

● Pentru Africa, el a fost adjudecat de Daniel Amnicki, cu 48 de puncte, urmat de George Weah, cu 44.

Pictorul Sorin Dumitrescu, președintele Fundației „Anastasia”

„Când am întemeiat «Anastasia», am avut în vedere restabilirea raporturilor dintre cultură și religie“ (II)

Parcă totuși lumea merge puțin altfel. Nu numai la noi, ci și alturea...

Merge cu pași mari înspre ce v-am spus. Sunt lucruri pe care le-am declarat de nenumărate ori începând din '90. Am stărnit un val de indignare când am spus că KGB-ul a fost realizatorul tuturor revoluțiilor din Est. Au sărit în sus toți sufletiștii de la Alianța Civică, în frunte cu poeta Blandiana și alți sufletiști de acest gen, care m-au acuzat de blasfemie, că fur taman gloria tineretului, neînțelegând că eu, fapt am fost două manifestări care s-au desfășurat în paralel. KGB-ul, împreună cu securitatea, cu bună știință, au sacrificat mase de adolescenți. Niciodată n-am spus că tinerii care au ieșit și au pierit n-au fost martiri, ci doar că au dublat, fără să știe, un alt scenariu, care, (culmea!) îi presupunea. Deci, s-a presupus din capul locului o ucidere în masă, ceea ce fi face mult mai culpabil pe toți fauritorii acestor „libertăți”. Nu vedeți cât de mult seamănă '89 cu '84? Am învățat amândoi la istorie că la '48 în toate țările din Europa, parcă mușcate de același șarpe, toată lumea s-a apucat să facă revoluție și să lupte pentru dezrobirea de sub exploatare și pentru libertate, fraternitate și mai știu eu ce. Nu vă miră similitudinile dintre anul '89 și anul '48? Nimeni nu-mi va putea scoate din cap aceste similitudini. Și dacă astăzi nu mai este nici un secret pentru nimeni că revoluțiile de la '48 au fost creația „structurilor” masonice, peste 50 sau 100 de ani nimeni nu se va mai îndoi că revoluția din '89 a fost creația aceluiași loji. Eu nu vreau să ocultez adevăratele temeuri ale istoriei. Bineînțeles că există o mare imbecilitate a noastră, există o mare topeală politică, tot a noastră, care ne costă foarte mult, fiindcă totuși nici o lojă nu ne-a obligat să-l alegem pe Iliescu de două ori (și-l vom alege probabil și a treia oară). Sigur că ne-am fi putut opune și mai mult. Sigur că am fi putut face din Ilașu un caz mondial, așa cum alte țări mult mai unite au putut să facă din Lumumba, Jan Palach sau cine știe ce musulman sau ce evreu ucis de un glonț rățâcit. Știu că această acțiune ocultă se bazează pe imbecilitatea mea, a neamurilor, dar a nega că ea există este o crasă dovadă de incultură, pe care ca membru al Ecclesiei Ortodoxe, principalul adversar al francmasoneriei (mă aflu sub protectoratul Ortodoxiei când spun aceasta) nu pot să nu o spun pentru că este reală. Tragedia este că aceste lucruri le mărturisesc și unii criptocomuniști, care sunt în posesia aceluiași adevăr, dar pe care îl manevrează pentru interesele lor. Scormoniți bine, și Vadim Tudor va spune același lucru, și Dan Zamfirescu, și alți ticăloși de aceeași teapă. Dar faptul că 10 oameni total diferiți spun același lucru - că naținea este un lucru bun - nu înseamnă că nu e un lucru bun. Rămâne de văzut care din cei 10 și-l asumă ca adevărat. Distincția se face foarte bipe urmărind faptele oamenilor cu pricina. În clipa când statul este național, inclusiv biserica, e de bun simț să nu-i afișezi naționalismul. E destul efortul pe care îl face statul și Biserica pentru ca să nu mai fie nevoie de prestația ta. Or, statul nostru în momentul de față, cel condus de Iliescu, nu e nici pe departe un stat național. A vândut țara până acum de nenumărate ori și o va vinde în continuare. Este prețul pe care îl plătesc căpeteniile lui ca să poată rămâne la putere și ca să nu intre în boxă.

Instinct de conservare?
Din instinct de conservare, desigur, imediat ce va pierde puterea se va pune și problema boxei. Asta nu din răzbanare, ci din necesitatea restabilirii minimului criteriu etic. În orice caz, concluzia de natură politică și care m-a și determinat să abandonez implicarea directă în politică (nu sunt membru al vreunui partid) este următoarea și vă rog să rețineți pentru ziarul dvs., ca să fie menționat că s-a spus asta: Nu există nici o șansă reală pentru opoziție de a realiza ceva din cauză că CDR-ul este un organism extrem e prolix și adăpostește o serie întreagă de formațiuni care nu au nici o structură în teritoriu. Este, sau a fost, un gând frumos, o intenție bună, dar care nu are nici un fel de consistență politică. Pe de altă parte, adversarul este cu mult mai bine sprijinit și dotat. La noi, să observați, evoluția lucrurilor

s-a produs printr-un fenomen politic foarte special. Nici nu știu dacă așa ceva s-a mai petrecut în altă țară. Eu îl numesc politică prin sciziparitate. Tot ce a evoluat până acum s-a datorat sciziparității „partidului” puterii instalate prin viclenie, din dorința expresă a KGB-ului. Această diviziune, această sciziparitate continuă este singura șansă a CDR. Pentru mine a constituit un adevărat scandal să văd (vă rog să nu lipsească din text acest lucru) o fotografie în „România liberă” unde se arată o masă rotundă ținută la sediul ziarului, cu titlul „Elita opoziției românești” și unde apăreau laolaltă, în jurul unei mese, Blandiana, Cunesco, dl Coposu, toată lumea și... Petre Roman în primul plan!

Domnule Dan, eu l-am văzut cu ochii mei pe Petre Roman în clipa când asmuțea mulțimea contra lui „Coposu, ticălosul și asasinul!”. L-am văzut ajutându-se de o trompetă mare și însoțit de neisprăvitul acela de Cazimir Ionescu, iar pe domnul Coposu strecurându-se repede într-un tab. Înțeleg generozitatea domnului Coposu de a-l ierta pe Roman. Poate că într-o seară de taină Petre Roman o fi venit și și-o fi băgat capul sub patrafir la spovedanie, dar domnul Coposu n-ar fi trebuit să accepte să șadă la aceeași masă cu o persoană care public n-a făcut nici o declarație și nici o faptă care să ne determine să-l absolvim de gravitatea inovăției care-l apasă. Cine poate crede că de mineriada din iunie '90, care ne-a arătat lumii ca pe un popor de trogloditi, premierul de atunci nu era la curent cu ea. Or, acum Roman e din ce în ce mai vizibil, iar în curând va deveni o figură luminoasă a patriei noastre! Eu înțeleg foarte bine că, provenit prin sciziparitatea FSN-ului, PD-ul, care a încasat-o la poponet, a trecut de partea Convenției (forțat de împrejurări) ca suportor. Dar aceasta din urmă ar fi trebuit să impună condiții: „Da, ne aliniem cu voi, dar nu cu Roman ca președinte”. Este vorba despre un om care, pe lângă faptul că era gata să producă un asasinat în ziua respectivă, a adus și mari prejudicii istoriei țării vreme de un an și jumătate. Oricum, PD-ul este un șpan produs de vechiul FSN. În continuare, PDSR-ul va produce și alte șpanuri. Aceste șpanuri, cum le zic eu, pot fi achiziționate de CDR. Rămâne de văzut cum se va sparge gașca aflată la putere. Iți spun gașcă pentru că se vede cum fură în continuare din platformele altor partide. Oricum, singură, Convenția nu are șanse. În primul rând, a blocat intrarea tinerilor. Pe de altă parte, există o teribilă lipsă de activiști în sensul cel mai propriu al cuvântului.

Oameni care să facă munca de jos, penibila muncă de Cenușăreasă și de care PDSR-ul este plin. Aceștia pot asigura tot confortul necesar desfășurării acțiunilor partidului în țară. Opoziția este lipsită de făcători de imagine. Hrebenciuc, care este indiscutabil corupt așa cum e descris de presă, a reușit să-i creeze o imagine credibilă lui Iliescu la amândouă candidaturile. Aceasta înseamnă că are o perspicacitate care merită toată lauda. Dincoace, la CDR, nimeni nu și-a dat seama până acum cât de mult se banalizează - uneori până la ridicol - postura președintelui Convenției, care a ajuns să fie cel care pune tichia și roba de doctor Honoris Causa al Universității pe capul și respectiv umerii invitaților lui Iliescu. Așa apare în ochii publicului prestația dlui Constantinescu. Nu asta este realitatea. Știu că se străduiește, că are contacte în străinătate și știu că acțiunile sale sunt mai credibile decât ale lui Iliescu, dar Occidentul este atent doar la cei care sunt în stare să mențină stabilitatea în România, fie ei și comuniști. Bineînțeles că utopia le aparține.

Dar România este stabilă, iar Iliescu a reușit să lase impresia că numai el poate să o realizeze.

Firește. Pentru că nici nu există un factor destabilizator care să-l pună în încercătură în permanență. Un factor destabilizator ar fi putut fi Biserica Ortodoxă, care ar fi putut să-l lase baltă în foarte multe acțiuni. Pe de altă parte, atunci când opoziția, ca să satisfacă exigențele organismelor mondialiste, cărora le repugnă ideea națională, a pus surdina la această temă, imediat respectiva temă a

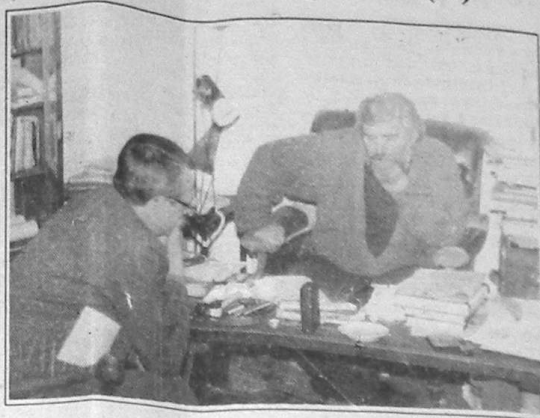
fast înșfăcăta de PDSR și de sucursalele sale (PRM, PSM, P D A R, PUNR), reușind prin aceasta să se facă mai credibili în ochii foarte multor imbecili și nu numai imbecili. Dar eu mă întreb: greșeau? Cu aș putea să aparțină? Ca să nu pierd bunăvoința unui conclave mondialist sacrificial ceea ce este esențial - tema neamului meu și a Bisericii sale? Acum se plătesc poilete. Pentru mine ar fi fost bine ca relațiile dintre liderii CDR și Patriarh să fie foarte strânse. De altfel, cu unii ierarhi există aceste relații, cum este aceea cu Mitropolitul Nicolae al Banatului, care, indiscutabil, reprezintă o conștiință teafară a Bisericii. Să nu uităm că organul suprem al Bisericii este Sinodul, dar nu toată lumea din Sinod are aceeași viziune ca Mitropolitul Nicolae. Toată ziua îl găsești pe Opaschi la Patriarh cu diverse treburi... Are, n-are treabă, își găsește spritul lui de taină la cancelaria patriarhală. Pentru ce purtător de cuvânt sau șeful departamentului culte al CDR (pentru că sper că are așa ceva, iar dacă nu are e foarte grav) nu și-a dorit și el acest sprit de taină? În concluzie, CDR a făcut tot ceea ce a putut ca să nu-și „improprieze” sufragiul Bisericii. Toată preoțimea din Ardeal este copleșită de problemele pe care le are de rezolvat cu catolicismul și le suprapune, pe nedrept, imaginii PNTCD. Iată pentru ce unii întâistătători ai Bisericii au folosit, pentru a-și consolida eparhiile, puterea instalată. Opoziția a pierdut în felul acesta ocazia să-și apropie singurul partener destabilizator care ar putea fi Biserica Ortodoxă. Creștinii cei mai de calitate, cei care posedă revelația în forma ei curată, bună sunt cei mai periculoși pentru o putere nedreaptă.

Biserica Ortodoxă a dat dovadă că se poate pune de-a curmezisul răul. Acum, de ce nu o face? Ar fi avut ocazia aceasta de exemplu în iunie '90, când întâistătătorul din București ar fi putut interveni împotriva mineriadei...

S-a mai spus asta. Dar în balconul Pieței Universității au apărut mulți profeți ortodocși și nici unul catolic sau protestant. Și apoi, ca să vă întrebarea, ce l-a împiedicat pe episcopul Robu să iasă el în 13-15 iunie? Am să vă răspund eu. Ei, catolicii, nu sunt legați în nici un fel de aceste locuri. N-au acea „comunitate de destin” de care vorbea Nae Ionescu. Fiindcă țările catolice au fost întotdeauna niște filiale, iar o filială are o structură care nu-și asumă exigențele naționale. E o structură superficială care nu pătrunde în capilaritățile neamului. E ca o sămânță care nu intră în pământ și rămâne la suprafață.

Ați auzed critici vieții politice. Și din câte am înțeles eu, viziunea dv. în legătură cu șansele noastre pe această cale, a politicului, nu sunt prea mari. Vă întreb atunci de unde vedeți că ar putea veni o primire, o renaștere a României?

Cu asta am și început interviul. „Anastasia” tocmai asta dorește. Chiar și numele ei (invier) o sugerează. Trebuie să se restabilească dialogul între oamenii de cultură și sacerdoți. În felul acesta, sacerdoții va ieși din izolarea culturală și implicit din hiperbolele triumfaliste pe care a fost nevoit să le adopte din necesitatea de a-și apăra identitatea. Oamenii de cultură la rândul lor prin credință, cunoscându-și confesiunea cum trebuie, locul ei eminent, vor ști cum să devină cosmopoliti cu adevărat. Rețineți, pentru mine, termenul de cosmopolit nu este peiorativ. El definește acea facultate a insului de a se integra planetar, păstrându-și identitatea fără a-i aduce prejudicii. E inutil să se vorbească de

integrare în Europa atâta vreme cât ești necredincios. Dacă nu ești credincios, nu înțelegi nici rostul Bisericii, nici rostul profund al națiunii și se par, mai mult sau mai puțin, secundare. Și, în consecință, nu se mizează pe forța acestor instituții. Ar fi suficient ca numai câteva nume sonore să renunțe la flatarea celor mai penibile teze ale Consiliului European (cum ar fi spre exemplu desacralizarea ideii de națiune sau de deznaționalizare a religiei) și, dintr-o dată, respectivii ar fi urmați de foarte multă lume. Ateismul sau indiferența confesională este extrem de dăunătoare și în general „echidistanța” confesională a CDR este mortală. Ar fi suficient ca CDR să fie în mod declarat ortodox, recunoscând, cu îngăduința creștină, existența celorlalte confesii, ca lucrurile să se schimbe în chip urias. Dar nu se face asta. Eu nu am pretenție de la oameni care nu știu ce vorbesc. Am această pretenție de la o seamă de oameni care reprezintă repere care știu să exprime disciplinat o temă, un subiect. Câtă vreme Dinu Patriciu, Horia Rusu, N. Manolescu vor atinge doar conținuturi eminamente secularizate, nu vor avea șanse mari. În orice caz, restaurarea de care m-ați întrebant nu poate veni de la ei. Nu doresc nicidecum o „bizantinizare” a politicului; Bizanțul a succumbat în mare parte din cauza exigenței teocratice care viza construirea unei societăți cu vocație omogenă. Vedeți dv., neamurile occidentale sunt foarte solidare fiindcă factorul unitiv zdrobește diferența. Așa sunt ele obișnuite. În Orient, diferența în unitate este atât de importantă, încât uneori Ortodoxia apasă mai mult pe diferență decât pe unitate. Faptul că în Răsărit oamenii se solidarizează greu dovedește că aici se cultivă valorile inconfundabile ale persoanei. Persoana este în permanență diferită. La noi, solidaritatea nu se realizează ușor. La noi se realizează ușor comunitatea, ceea ce e cu totul altceva. '89, Piața Universității sunt, prin excelență, fenomene de comunitate. Inapetența noastră pentru solidaritate are la bază o îndelungă practică a diferenței persoanelor, a relieforii frumuseții persoanei umane în interiorul unei unități. Sigur că uneori unitatea se surpă. Din cauza aceasta neamurile răsăritene sunt amenințate foarte des cu surprerea. Oricum, ceea ce le ține este credința, și nu solidaritatea.

Omul este judecat, cântărit, după roada faptelor sale. Care este roada faptelor dv.? Mă refer la Fundația „Anastasia”.

Nu vreau să mă sustrag de la un răspuns ferm, dar credem că suntem atât de la început, încât nu m-am gândit încă să fac un bilanț. Nu urmăresc global reușitele, ba, dimpotrivă, chiar cultiv caracterul lor disparat. Constatarea ponderii eșecurilor ar putea părea descurajantă. Nu știu încă dacă „Anastasia” este un organism utopic, dacă va dura, dacă va da faliment, dacă va deveni un reper. Nu pot ști. E prea devreme încă. Cum o vrea Hristos!

Vă mulțumesc domnule Sorin Dumitrescu și să vă ajute Dumnezeu în lucrarea pe care o faceți. La mulți ani!